

Kadına şiddete karşı öz savunma örgütlenmeleri!

Gerçek

Gerçek
8 yaşında!

Ekim 2016 / Sayı: 84

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Haklarımız, iş güvencesi, kıdem tazminatı kalsın!

OHAL gitsin!

Ivır zıvır yok! Grev, boykot var!

Erdoğan ve AKP, Türkiye'yi değil OHAL'i olağanlaştırmaya çalışıyor. 15 Temmuz'dan sonra kendi zayıflıklarını gören ve kâh geri adımlarla kâh mutabakat politikası güderek durumu toparlamaya çalışan Erdoğan'ın elindeki en önemli silah OHAL. 15 Temmuz'dan beri başkanlık sisteminin lafını bile ağzına almıyor. Ama OHAL sayesinde yürütmenin yanı sıra yasama ve yargıyı da kendi uhdesinde birleştirme olanağına kavuştu. OHAL'de KHK'lar sayesinde meclisi saf dışı bırakıp başkanlığını yaptığı Bakanlar Kurulu marifetiyle yasama yapabiliyor. 667 sayılı ilk KHK'nın üçüncü maddesiyle yargıda geniş bir tasfiyenin önünü açtı ve cemaatçi suçlamasını Demokles'in kılıcı gibi kullan-

arak fiilen yargıyı avucunun içine aldı.

Darbeyle ilgili olsun ya da olmasın on binlerce öğretmeni, kamu çalışanını tasfiye ediyor. Kamu çalışanlarının tek gerçek sendikası olan KESK'in üzerinde terör estiriyor. DİSK'e saldırmak için fırsat kolluyor. Kamuda kendi önerdiğinden bile azına razı olan Memur-Sen'den, işçi sendikaları içinde kıdem tazminatının kaldırılması için kulis yapan Hak-İş'ten başka sendika kalmamasına uğraşiyor. Tabii ki hepsi OHAL sayesinde...

Basını da susturuyor. Gazeteciler hapiste, muhalif gazeteler, televizyonlar, radyolar birbiri ardına kapatılıyor. Hepsini kanunsuz

hepsi gayri meşru uygulamalar. Ama OHAL ortamında Erdoğan ve AKP ben yaptım oldu diyebilmenin rahatlığını yaşıyor.

Bakmayın CHP ile aralarındaki kayıç kavgasına, CHP'nin belirli KHK'lar için anayasa mahkemesine gitmesine... Yenikapı'nın ruhu, dolar ve borsa mutabakatı devam ediyor. Erdoğan, "bakın ne güzel, grevdi, boykottur, ıvır zıvır yok" diyerek OHAL'i sermayeye pazarlıyor. Zorunlu bireysel emeklilikle işçiyi soyup sermaye düzeninin bekası için kaynak yaratıyor, yaklaşan krizde batan, sıkıntıya düşen şirketleri kurtarmak için ulusal varlık fonu kuruyor, kıdem tazminatını kaldırmayı hedefleyerek sermayeye dikensiz gül bahçesi vaad ediyor. Yine de

Erdoğan'a tam destek demezeniz, Yapı Kredi'ye kestikleri gibi 150 milyon dolar idari para cezasıyla yola getiriyor. Daha önce Doğan medyasını yola getirip kendi kapılarını kul yaptıkları gibi... Özel sektör boğazına kadar borçlu. Doların ve borsanın istikrarını sağlamak, yaklaşan krize karşı kıdem tazminatından kurtulmak için her şeyi yapmaya hazırlar. Dün darbe desteklerler, bugün Erdoğan'ın istibdad rejimini, yarın emekçi çocuklarının kanlarının akacağı fetih savaşlarını. Onların tek önemsedikleri kendi çıkarları ve kârları...

İşte tüm bu yönleriyle OHAL siyasi ve sınıfsal bir sorun olarak karşımızda duruyor. Hâkim sınıfın çıkarlarından bağımsız bir hukuk ve yargı yok. Dolayısıyla da mahkeme salonlarında çözülecek, dava dilekçeleriyle halledilecek bir sorun değil karşımızdaki. OHAL'in kaldırılması için

tüm işçi ve emekçiler güçlerini seferber etmeli. Bugün AKP'ye muhalif kesimler baskı altına alınıyor; yarın kıdem tazminatının kaldırılmasıyla kime oy verdiğine hangi mahalleden olduğuna bakmaksızın tüm işçilere sıra gelecek. Gayri meşru OHAL'e karşı direnişe ne kadar erken, ne kadar geniş bir cepheyle başlarsak o kadar iyi. Nasıl mı direneceğiz? Gayet açık! Hepimizin ortaklaştığı sorunlardan başlayacağız: bireysel emeklilik soygunu, kıdem tazminatı, 657. Birlikte mücadeleleyi en önemli güncel siyasi sorun olan OHAL'e karşı yükselteceğiz. Safları sıkılaştıralım, işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler hep birlikte güçlerimizi birleştirelim, sendikalarımıza ve haklarımıza sahip çıkalım. İşçi emekçi birlik olursa ne OHAL ne KHK'lar bize engel olabilir: ıvır zıvır yok, grev, boykot var!

70 bin soruşturma, 32 bin tutuklama...
Darbe girişimi hâlâ karanlıkta:
Darbe belgeleri açıklansın!

8

Kürt
milletvekillerine
baskı hazırlığı

9

Suriye'de ateş
kesilmiyor

11

10 Ekim'in yıldönümü:
Tarihin mücadeleye
çağrısı

13

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Renault'dan bir işçi

Türk Metal Renault'dan gidene kadar bize rahat yok!

Renault'ya yeni başlayan işçi arkadaşlarımız da Türk Metal'in gerçek yüzünü görmeye başladılar. Geçen sene banka promosyonu yeni eski işçi ayrımı yapılmadan herkese verilmişti. Bu sene ise 1 Mart tarihinden sonra yeni başlayan işçi arkadaşlara verilmedi. Üstelik geçen sene 480 lira iken bu sene 415 liraya düşürüldü. Oysa bankanın sözleşmesinde yeni işe başlayan da olsa "banka müşterisi" olduktan sonra herkesin banka promosyonu alma hakkına sahip olduğunu biliyoruz. Ne oldu da verilmedi, neden miktarı düşürüldü, ne gibi gizli anlaşmalar yapıldı, kim ne fayda sağladı tam olarak bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey var; Türk Metal'in hakkımızı aramadığı ve hesap sormadığıdır! İşçinin hakkı umurlarında bile değil varsa yoksa patronun çıkarı.

Bir ay önce saat ücretimize 59 kuruş enflasyon zammı yapıldı. Zam geçen hafta aldığımız avanslara yansıtıldı ancak bordrolara

baktıktan sonra adaletsizliği bir kez daha görmüş olduk. Sekiz aylık işe başlayan arkadaşın saat ücreti 8.29 lira, beş yıllık çalışanın ise 8.36 lira yani aralarında 7 kuruşluk fark var! Asgari ücret zammından da yararlanamadık.

Hayat pahalılığı da eklenince ay sonunu zor getiriyoruz. Bu zorluk da kat kat artmaya devam ediyor. Biz tüm olanların farkındayız. Bu yüzden Türk Metal'i Renault'dan kapı dışarı edene kadar bize rahat yok!

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Koç'a ve MESS'e karşı bugünden mücadeleyi yükseltmeye!

Yılsonu yaklaşınca üretim rekorları kırmaya başladık. Tofaş tarihinde ilk kez bir günde 1503 araba üretildi. Karşılığysa; işçiye verilen sözler yine tutulmadı. Eylül ayında altın sözü verilmişti. Ancak Türk Metal kendi derdine düştü. Delege seçimleri yapıldı. Pazarlıklar, hesaplar, bileti kesilenler. Öyle bir sendika ki kendine biat etmeyen kim varsa, delegesi, temsilcisi hiç fark etmez hiçbirini içlerinde barındırmıyorlar. Bunun yanı sıra direniş zamanı önde olan, Türk Metal Sendikası'na atan tutan, hakaretler eden, eylem sırasında ve sonrasında yanımızda olan bazı kişiler delege oldu.

Henüz üç ay önce Çelik-İş'te olmaları ve bir anda keskin dönüş yapmaları ilginç.

Türk Metal kendi üyelerine eğitim yardımı adı altında 6 aylık 150 lira hediye çeki veriyor. Bunu da bir marifetmiş gibi, başarıymış gibi ve öncü sendikaymış gibi anlatıp reklam yapmaları da cabası. Resmen işçiyi dalga geçiyorlar. Her ay çalıştığı bir günlük yevmiyesini sendikaya veren işçiye aylık 25 liralık "yardım" yapan ve bununla övünen sendika, nedense şimdiye kadar hiçbir maddi destek sağlamadı metal eylemlerine. Bu "yardımı" yapıyor olmaları da ayrı bir tartışma konusu.

Türk Metal'in Genel Başkanı Pevrul Kavlak yine yeminler ederek, namus sözleri vererek sözleşme maddelerini açıkladı. Tabii biz ne olacağımızı bildiğimiz için yeni giren işçi arkadaşlarımızı uyarıyoruz, anlatmaya çalışıyoruz. Çünkü bu sözleşme onların geleceği, hepimizin geleceği. Bizi kimse uyarmadı, gözümüzü açan olmadı. Ama bundan böyle birlikte hareket etmeliyiz. Bu sözleşmede Türk Metal otursun, işçiler kaybedecek, kazanan Koç ve MESS olacak. Bunun bilincine bugünden varmalı mücadele bayrağını hep birlikte yükseltmeliyiz.

İstanbul Tuzla Diam Vitrin'den bir işçi

Diam işçisi ücret artışı istiyor!

Tuzla Kimyacılar Organize Bölgesi'nde Diam Vitrin isimli bir fabrikada montaj işçiliği yapıyorum. Fabrikada çalışma koşulları diğerlerinden farklı değil. Fabrikada büyük çoğunluk ya asgari ücret alıyor ya da asgari ücretin biraz üzerinde. Bölgemizde sendikalı fabrikalar var. Mesela Mata, mesela Valfsan. En son Valfsan Birleşik Metal'de örgütlendi ve maaşlarda ortalama yüzde 40 yani 690 lira artış sağlandı. Peki biz Diam işçileri asgari ücretle sürdürmeye devam mı edeceğiz? Diam

işçisi, asgari ücretle çalışmaya devam etmek istemiyor. Fransız tekeli Diam, bütün dünyaya bizim ürettiğimiz vitrinleri, standları gönderirken, üretimini arttırırken işçilerin payına bir şey düşmüyor. Sendikalı bir fabrikada çalışmakla, sendikası olmayan en belirgin fark ücretlerde kendini ifade ediyor. Diam işçileri olarak ücretlerin artmasını talep etmeli, talep ederken sendikalı bir işyerinde çalışan işçilerin haklarını nasıl aldıklarını görmeliyiz. Bu yüzden vakit kaybetmeden sendikaya!

Antalya'dan bir metal işçisi

Mobbinge, fazla mesaiye ve her türlü haksızlığa karşı tek çözüm işçilerin birliği

Merhaba, ben Antalya'da bir metal fabrikasında çalışıyorum. Patronumuz kısa vadede birden fazla iş aldığı için, son birkaç aydır kesintisiz fazla mesai yapmak zorunda kalıyoruz. Mesai çilesi yetmezmiş gibi bir de baskı uygulanıyor. Aynı tezgâhta beraber çalıştığımız arkadaşımızla konuşursak azar işitiyoruz. Su içmemiz, lavaboya gitmemiz, sigara içmemiz, molaya çıkışımız ve moladan dönüşümüz üstlerimizin içine dert oluyor.

Atölyede huzurumuz kalmadı. Fazla mesailer bir yandan, mobbing öte yandan derken, hiç keyfimiz kalmıyor. Ancak, her şeyin çözümü bizim birlikte hareket etmemizdir. Bunun en güzel örneğini bayramda yaşadık. Bayramdan önce iki ay boyunca izin bile kullanmadan sürekli mesai yap-

rak çalışmamıza rağmen, patron bayramda da mesaiye kalmamızı istedi. Hepimiz aylardır ailemizin yüzünü göremediğimiz için dört gözle bayram tatilini beklerken, patronun bu isteği bizdeki taşma noktası oldu. Her şeyi göze alarak, bayramda çalışmayı kabul etmedik. Sanki haftalardır yeterince fedakârlık yapmıyormuşuz gibi, patron bizden bir fedakârlık daha yapmamızı istedi, kabul etmedik. Sonunda bizim dediğimiz oldu ve bayramda izin yaptık. Bu durum biz işçilerin bir arada durup, birlikte hareket ettiğimiz zaman hakkımızı alabildiğimizi açıkça göstermiştir. Şimdi sıra mobbing ve diğer sorunlarda... Yine birlik olacağız, yine kazanacağız!

Çorlu'dan bir metal işçisi

Patronların çarkını döndüren biziz!

Yaklaşık 5 senedir metal işçisi olarak çalışmaktayım. Çalışma saatleri fazla, çalışma ortamı desen çok kötü. Kendimce hep bir şeylerin mücadelesini vermeye çalışıyorum ama tek başına bir şey olmadığını bir türlü öğrenemedim. Herkes korkuyor, sorsan hepsi daha iyi şartlarda çalışmak istiyor ama kimse de bir şey yapmıyor. Korkarak bir şeyleri düzeltemeyiz ve hep daha kötüye gidecektir, hep ezileceğiz hep de kendi aramızda şikayet edeceğiz ama bir şeye yaramayacak. Çevremizdeki olaylara hâkim olalım, haksızlığı, sağlığı tehdit eden unsurları, iş kazalarını görmezden gelmeyeelim. Kendi aramızda yardımlaşalım, dayanışma içinde olalım. Bugün ona olduysa yarın bize olabilir. Pes etmeyelim, ben pes etmedim, etme-

yeceğim de rahatsız olduğum konuyu dile getireceğim, inanıyorum inşallah bir gün en azından çalıştığım yeri hep beraber düzeltebiliriz. Buradan bütün emekçi arkadaşlara sesleniyorum, birlik olmadan düzelmez, birlik olmadan kazanılmaz, birlik olmazsak tek tek harcanırız ve o zaman geldiğinde de sadece üzülürüz. Böyle korkmaya, ezilmeye devam edersek bir gün bizim için üzümler. Korkmamalıyız, onların çarkını döndüren bizleriz. Daha iyi şartlarda daha iyi ortamda çalışabiliriz, emeğimizin karşılığını alabiliriz, ama susarak bekleyerek olmayacaktır. Sessiz kalarak sağlığımızı kaybediyoruz, emeğimizin karşılığını alamıyoruz, sessiz kalarak bizi ezmelerine izin veriyoruz. Vermeyelim, vermemeliyiz. Birlik olalım.

Fabrikalardan haberler

Osmaneli'den Delta Plastik işçisi

Haklarımızı nasırlı ellerimizle söke söke alacağız!

Merhaba arkadaşlar. Ben Bilecik'in Osmaneli ilçesinden, Delta Plastik fabrikasında çalışan bir işçiyim. Bayram öncesi fabrikada çalışan her işçinin maaşından 200 lira kesildi. Buna gerekçe olarak da keyfi olarak belirledikleri "10 dakika" yemek molasına uymadığımızı, 10 dakikadan fazla yemek molasında kaldığımızı söylediler. Oysa biz biliyoruz ki; İş Kanunu'na göre 7,5 saatten fazla çalışan işçilerin günde 1 saat mola verme hakları vardır. Biz 10 dakikalık iki çay molası ve 10 dakikalık bir yemek molası veriyoruz. Benim bu ay 28 saat mesaim kesildi. Bu tarz keyfi kesintilerle sürekli karşılaşıyoruz. Yaptığımız fazla mesailer de elden veriyorlar. Sigorta primimiz-

den çalışıyorlar, farkında değiliz sanıyorlar. Biz her şeyin farkındayız! Keyfi işten çıkarmalar aldı başını gidiyor. 2 arkadaşımız 2 hafta arayla "servis beklerken sigara içtikleri" gerekçesiyle işten çıkartıldı. Bizim duyduğumuza göre patron "ben oradan geçerken nasıl sigara içebilir" diyerek işten çıkartılması talimatını vermiş. Fabrikada çalışan bütün işçiler bu

durumdan şikâyetçi ve oldukça öfkeli. Şimdi, bizim yapmamız gereken bu haklı öfkeyi mücadele azmine çevirmek ve birleşerek hakkımız olanı kazanmak. Biz hakkımız olan her şeyi birleşerek ve mücadele ederek kazanacağız. Tarih bize göstermiştir ki işçilere hakkı olanı kimse hediye etmemiştir. İşçiler nasırlı elleriyle söke söke almıştır!

Bursa Korteks'ten bir işçi

Korteks'te mobbing devam ediyor!

Gün geçmiyor ki emekçilerin yaşadığı sıkıntılara bir yenisi daha eklenmesin. Servis hizmeti, yemek hizmeti vb. haklarda yaşadığımız sorunlar yetmezmiş gibi bir de işçiler çalıştıkları birimlerde ilk amirlerinden mobbing görüyorlar. Bir arkadaşımız daha fazla dayanamayıp işi bıraktı. Daha önceki tatillerde kendisinin mesaiye geldiğini belirterek Kurban Bayramı'nda izin istemesi üzerine gördüğü baskıdan dolayı istifa etti. İşini gayet düzgün yapan bir arkadaşımız olmasına rağmen sırf mesaiye geldin gelmedin konusundan yoğun bir şekilde kontrol ve baskıya maruz kaldığı için Korteks fabrikasındaki defteri kapatmaya karar verdi. Çıkış esnasındaki haklarını alabilmek için dava açmayı düşündüğünü

belirtti.

Geride kalanlar ise üzerlerine binen ekstra iş yükünden dolayı durumdan rahatsızlar ancak baskılardan dolayı kimse çözüm bulmaya çalışmıyor henüz. Aslında

çözüm nettir. Fabrikalarımızda, çalıştığımız tüm ortamlarda bizlere uygulanan baskılara ve haksızlıklara karşı birlik olup, ortak ses yükseltmek.

Antalya Belek'ten bir turizm işçisi

Adaletsizliği turizm işçileri bitirecek

Antalya'da turizm sezonunun sonu yaklaşırken, şöyle bir geriye dönüp baktığımızda, bu sezonu biz turizm işçileri açısından özetleyebileceğimiz uygun kelime "kölelik" olurdu.

Kölelik kelimesinin neden en uygun olduğunu açıklamak gerekir. Çalışma saatlerimiz en temel hakkımız olan 8 saat çalışma sü-

resini de geçiyor, hatta 10-12 saati bile aşıyor! Sezon boyunca barınma ve yaşama için bize tahsis edilen lojmanlarda, tek göz bir odada, 6-7 kişi kalıyoruz, nefes alabilecek alan bile bulamıyoruz. Yemek dersiniz, aynı rezalet...

Hepimiz Türkiye'nin farklı şehirlerinden Antalya'ya gelip; evimize, ailemize, kendimize iyi bir

gelecek kurabilme hayaliyle çalışan işçileriz. Sırf bundan dolayı bu köleliğe ses çıkartmıyoruz, fakat artık sabrımız taşı! Özellikle bu sezon "kriz var" diyerek bizim üzerimize daha çok gelenlerin, Antalya'nın her bir karış toprağına yeni otellerini dikmeleri bu adaletsizliği bitirmemiz gerektiğinin en büyük kanıtıdır.

İstanbul'dan Suriyeli bir tekstil işçisi

Eşit işe eşit ücret!

Merhaba, ben savaştan ötürü Suriye'yi terk etmek zorunda kalan biriyim. Burada tekstil işçiliği yapıyorum. Tüm işçiler kadar çok çalışıyorum, aynı işleri yapıyorum. Ama hiçbir hakkım yok. Hatta 24 saat durmaksızın çalıştırıldığım oluyor. Kötü muamele görü-

yorum. Eğer herhangi bir şeye itiraz edersem hemen kapı gösteriliyor. Ayda sadece 600 lira alıyorum! Ben eşit olmak, hak hukuk sahibi olmak istiyorum. Araplar, Türkler, Kürtler kardeşler. El ele daha güzel günlere...

Antalya Beldibi'nden bir turizm işçisi

Turizmde 2016 patronların yılı oldu, 2017 bizim olacak

Merhaba, ben Antalya Beldibi bölgesinden bir turizm işçisiyim. Her sene olduğu gibi bu sene de 6 ay iş sonrası 6 ay askı dönemi başladı. Her sezonda günde 12 saat çalıştırıp, haftalık izinlerimizi kullandırmayan, bayramlarda bile ailemizle buluşmamıza izin vermeden sürekli çalıştırılan patronlar, bu yıl da bütün sezon boyunca "turizmde kriz var" bahanesiyle bizi iki kat kullandılar. Sürekli olarak iki kişinin yapacağı işi tek kişiye yaptırıp, ücretsiz fazla mesai yaptırarak resmi tatilleri bile elimizden aldılar. Bunlara karşı her sesimizi çıkartışımızda ise "Turizmde kriz var, beğenmiyorsan başka bir işe git" dediler. Krizi bahane edip bizleri

köle gibi çalıştıranlar, hükümetten destek kredisi alıp sağda solda 5 yıldızlı yeni oteller diktiler. Artık bu gidişata bir "dur!" demenin vakti geçiyor gibi gözükse de, bugünden itibaren hazırlanıp bir dahaki sezon "dur" diyeceğiz! Bugünden itibaren bu gidişatı sonlandırmak için ben ve benim gibi turizm işçileri birlikte hareket ederek ve sendikalaşarak hakkımızı arayacağız! 2016 yılı patronların sefa yılıysa, 2017 yılı da turizm işçilerinin mücadeleyi olacak! Artık yılın 6 ayı köle gibi çalışıp, 6 ayı aç kalmayacağız! Askıya karşı ve yapılan tüm haksızlıklara karşı turizmde çalışan bütün işçilerle birlikte mücadele edeceğiz!

Manisa Telateks'ten bir işçi

Hep beraber kazanacağız!

Yıllardır Manisa'da çeşitli fabrikalarda çalışırken hep sendikacı bir fabrikaya girebilsem diye umut ettim. İkramiyelerim olsun, sosyal yardımlarla insanı şartlarda yaşanabilir bir ücretim olsun, baskı olmasın huzurla çalışıp hem üretip fabrikama kazandırayım hem de kendim kazanayım düşüncesiyle iş araştırırken rüzgârgülü ve uçak kanadı üreten Telateks'e işbaşı yapmak nasip oldu. Bir de DİSK'te örgütlü olduklarını öğrenince tamam dedim tam aradığım yer. Fakat o kadar çok sorunlarla karşılaştım ki 5 ay asgari ücretle deneme süresi, yönetim sürekli mobbing uyguluyor, yağmurlu havada oturabileceğin bir kamelya dahi yok. Yılda 3 maaş ikramiye ve ayda 78 TL sosyal yardımla Manisa Organize Sanayi'nin en kötü toplu sözleşmesinden birine imza atılmış. "Nasıl olur?" diye sorguladım. Patron toplu sözleşme döneminde sendikal tecrübeye sahip bir adamla an-

laşmış, işçilere baskı uygulayınca sendikadan istifa edenler olmuş. Anladım ki suç sendikada değil. İşten atılan arkadaşlarımız olduğunda dahi yapabildiğimiz tek şey sendikaya haber vermek. Şimdi doğru yolu bulmaya başlamalıyız. Komiteler kurmalı, psikolojik üstünlüğü patronun elinden alıp biz çalışanlara geçirmeliyiz. İçeride işçilerden oluşan bir denetleme kurulu oluşturmalı, baskı ve işten çıkarmalara set kurmalıyız. Fabrika dışında toplantılar ve aktiviteler yapıp birliği kalabalık ve güçlü hâle getirmeliyiz. 2018 toplu sözleşmesinde hayal ettiğimiz sözleşmeyi fabrika yönetimine ancak bu şekilde imzalatabiliriz, baskılardan kurtulup onurlu bir çalışma ortamı yaratabiliriz. Biz şartlar ve durum ne kadar zor olursa olsun izleyeceğimiz yolu arkadaşlarımıza da anlatacağız. Hep beraber kazanacağız. YA HEP BERABER YA HİÇ BİRİMİZ!

Ne istedilerse veren siz, bedelini biz ödemeyeceğiz!

Kamu emekçileri günah keçisi olmayı kabul etmeyecek. OHAL fırsatçılığıyla KESK'in bitirilmesine de kamuda iş güvencesinin tasfiyesine de izin vermeyecek. Kamu emekçilerinin tek gerçek örgütü KESK derhal harekete geçmelidir. KHK'lar ile açığa alınan, işinden edilen sendika üyeleri için ayağa kalkmalıdır.

"Ne istediler de vermedik!", işte böyle sitem ediyordu Tayyip Erdoğan, Fethullah Gülen ve cemaatine. AKP devlet bürokrasisi içinde konumunu pekiştirmek için yıllarca bu örgütle omuz omuza çalıştı. Bu örgüte bağlı sermaye grupları en çok AKP dönemindeki ihalelerle zengin edildi. Vakıfları, yurtları, eğitim kurumları AKP sayesinde pıtrak gibi memleketin her yerine yayıldı. AKP'li belediyeler kent arazilerini parsel parsel bu yapının "hizmetine" sundular. Bugün FETÖ olarak adlandırdıkları bu örgütün militanları yargıya, emniyet teşkilatına, orduya paraşülle bizzat hükümetin talimatları ile indirildiler. Bilgileri dâhilinde, onaylı, bilinçli, planlı olarak...

Şimdi 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonlarını milat olarak kabul ediyor ve öncesinde el ele işlenen bütün suçları "Allah affetsin, kandırıldık" söylemiyle hasıraltına itmeye çalışıyorlar. Yok öyle yağma! El çabukluğuyla, laf belabeliyle

bütün sorumluluktan sıyrılmazlar.

Fethullahçıların orkestra şefi olduğu, NATO'nun ve emperyalist odakların gözetiminde gerçekleşen darbe girişimi başarılı olsaydı emekçileri muhakkak ki son derecede olumsuz bir tablo bekliyordu. Emekçilerin darbeye karşı olmaları gerektiği bir gerçektir fakat bu, içeride ve dışarıda ülkeyi bu hâle getirenler suçsuzdur demek değildir. Tam tersine memleketin içinde bulunduğu durumdan en başta onlar sorumlular.

Gel gelelim iş öyle bir hâl aldı ki şimdi bütün faturayı emekçilere kesmeye bakıyorlar. Başarısız darbe girişiminin bedelini bu örgütle hayatı boyunca ilişkisi olmamış insanlara ödetmeye çalışmak da neyin nesini? Efendim böyle dönemlerde kurunun yanında yaş da yanabilirmiş, hatalardan geri dönülürmüş.

On binlerce kamu emekçisini hiçbir somut delil olmadan atmanın, tek bir greve katıldı diye doğu

illerinden 11 bin öğretmeni açığa almanın neresi "hata"? 15 bin ÖYP'li (Öğretim Üyesi Yetiştirme Programı) asistanın iş güvencesinin OHAL KHK'sı ile yok edilmesi ne gibi bir "yanlışlık" olabilir? Fethullahçıların türlü ayak oyunları ile mücadele etmiş, Gezi'de meydanları sallamış, Suriye'de savaşa karşı çıkmış, emekçi çocuklarının kanı dökülmesin diye gittiği 10 Ekim mitinginde bomba patlatılmış binlerce Eğitim-Sen üyesi öğretmeni ve akademisyeni cezalandırmaya çalışmak "gözden kaçmış" bir ayrıntı mı?

OHAL fırsatçılığına geçit yok!

Kimse kusura bakmasın emekçiler günah keçisi olmayı kabul etmeyecek. OHAL fırsatçılığıyla KESK'in bitirilmesine de kamuda iş güvencesinin tasfiyesine de izin vermeyecek. Kamu emekçilerinin tek gerçek örgütü KESK derhal harekete geçmelidir. KHK'lar ile

açığa alınan, işinden edilen sendika üyeleri için ayağa kalkmalıdır. Elbette işyerlerimiz, şehirlerimiz eylem alanlarımızdır ama gün daha büyük boy ölçüşmelerinin günüdür. El mi yaman bey mi yaman, ortaya çıkacağı gündür.

Madem iş güvencemiz yok ediliyor, madem sendikal örgüt-lülüğümüz tehdit altında, madem ülke perişan edildi, o zaman KESK sınıf kardeşlerini de yanına alma-

lı, ilk hedef olarak 100.000 kişiyi Ankara'da "Büyük Emekçi Buluşmasında" bir araya getirmelidir. Milli mutabakat adı altında Erdoğan ve AKP'ye destek mitinglerinde değil, emekçinin sözünü söylemek için bir araya geldik mi, o gün karşımızda kimse duramaz.

Bu yazı Kamu Emekçisinin Sesi Bülteni'nin 8. sayısında yayınlanmıştır.

Çapa Tıp Fakültesi'nde emekçiler direniyor hesap soruyor

İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi'nde 40'a yakın çalışanın zehirlenerek acile başvurmalarının ardından, üniversite yönetimi bozuk yemek çıkararak taşeron şirketin üzerine gitmek yerine, zehirlenme vakasıyla ilgili araştırma talep eden, taşeron işçilerin öncülerinden, işyerinde İşçi Sağlığı Güvenliği Baş Temsilcisi olan Cemal Bilgin'i işten attı. İstanbul Üniversitesi yönetiminin taşeron dostu işçi düşmanı politikaları Cemal Bilgin'le de sınırlı değil. Daha önce Taş. İş. Der (Taşeron İşçileri Derneği) kurucu başkanı Güneş Cengiz'i sendikal mücadelesi dolayısıyla Avcılar kampüsüne sürmüş, böylece temsil ettiği işçi ve emekçilerden kopartmaya ve yıldırıma çalışmıştı. Ayrıca santral operatörü olarak üniversitede çalışan ve son dönemde işitme kaybı yaşadığı için meslek hastalığı raporu alan Ali Doğan, raporunu iptal ettirmesi için önce tehdit edilmiş sonra da işten atılmıştı.

Cemal Bilgin, her gün Çapa Tıp Fakültesi önünde pankart açarak direnişe geçti. Üniversite emekçileri de bir araya gelerek hem Cemal Bilgin'in ve Ali Doğan'ın işe iadesi hem Güneş Cengiz'in çalışma yerine geri dönmesi hem de üniversitedeki usulsüzlük ve yolsuzlukların hesabının sorulması için mücadele ediyor. Üniversitede keyfi OHAL ilan eden yönetim ise basın açıklamalarına özel güvenlikle saldırıp, Cemal Bilgin'in pankartını polis zoruyla indiriyor. Ancak direnişi ve mücadeleyi bir türlü durduramıyor. Üniversite emekçileri hastanenin etini çalan, çalışanlara bozuk yemek yediren taşeron şirketlerden, meselenin üstünü örten yönetimden, malzeme ihalelerinde yolsuzluk yapanlardan, iş güvenliği ihlallerinin sorumlularından, darbe gecesi tüm emekçiler kan ter içinde hastanede çalışırken sırta kadem basan idarecilerden hesap sormaya, üniversitede ilan edilen keyfi OHAL'e karşı mücadele etmeye devam ediyor.

İşçi sınıfının Gerçek'i 8 yaşında!

Gerçek gazetesi elinizde tuttuğunuz bu sayı ile 7. yaşını doldurdu, 8 yaşına bastı!

Gerçek Haziran 2009'da Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organı olarak yayınlanmaya başladığı günden beri 7 yıldır işçi sınıfına ve ezilen kitlelere gerçekleri anlatmaya çalıştı. İşçi sınıfının ve ezilenlerin kurtuluşunun programını, devrimci Marksizmin sesini kitlelere taşımak için uğraştı. Devrimci İşçi Partisi, işçi sınıfını, hem kendi kaderini kendi eline almak, hem de toplumu içine düştüğü çukurdan kurtarmak üzere siyasete yumruğunu vurmaya Gerçek aracılığıyla çağırdı. Her sayısında manşetini, başyazısını, en uzunundan en kisasına tüm yazılarını belirlerken hep işçi sınıfının ve ezilenlerin gündemlerini, sorunlarını önüne koydu, onların çıkarları doğrultusunda mücadeleye yön verecek talepler ileri sürmek için kafa yordu.

Bağımsız işçi sınıfı siyaseti

Sermayenin bütün kamplarından bağımsız bir siyasetin aracı olarak en çok da fabrikalara, işyerlerine, işçi sınıfının kalbine ulaşmak için çaba sarf etti. Son bir kaç yıldır düzenli sayfalar haline gelen, işçi mektuplarından oluşan "Fabrikalardan Haberler" bölümleri ile sadece fabrikalara ulaşmakla kalmadı, aynı zamanda fabrikalardan, işyerlerinden beslendi. Oradan yükselen sesi, işçilerin kendi deneyimlerinden çıkardıkları dersleri birbirini hiç tanımayan, birbirinden kilometrelerce uzaktaki başka işçilere ulaştırmanın aracı oldu. Bu yedi yıl boyunca nerede mücadele eden işçi varsa, DİP hangi grev, direniş çadırına ulaşabiliyorsa, Gerçek o çadırlarda elden ele işçiler tarafından okundu.

Okurlarıyla mücadele alanlarında buluşan bir gazete

Okurları çeşitli kentlerde kahvaltılı tartışma toplantılarında buluştu. Bu toplantılar bir yandan Gerçek sayfalarında yer alan siyasi analizlerin hep birlikte derinleştirildiği alanlar oldu, diğer yandan da çeşitli direnişlerden, grevlerden işçi dostlarımızı ağırladığımız, onların kendi sözünü söylediği bir ortam yarattı. Bazen de işçi dostlarımız kapısını açtı Gerçek'e. THY işçilerinin grevinde, Avcılar Belediyesi işçilerinin direniş çadırında önce kahvaltılı soframızı kurduk, sonra siyasi ve sendikal gündeme dair tartışmalarımızı yaptık.

Öncü işçi ile sınıf mücadelesinde bir adım daha

2015 yılının başından beri Gerçek'in düzenli bir eki var: Öncü İşçi. DİP, işçi sınıfının burjuvazinin ideolojik hâkimiyetinden kurtulması için mücadele ediyor. Öncü İşçi eki de işçilere içinde yaşadığımız sömürüye dayanan sınıf toplumunun gerçeklerini ve çözüm yollarını açıklamak, işçileri sınıfın öncüsü olma yolunda bilimsel sosyalizm ile donatmak için hazırlanıyor. Başta Bursa'dan Çorlu'ya, Manisa'dan Tuzla'ya önemli işçi havzaları olmak üzere çeşitli yerlerde Öncü İşçi toplantıları düzenleniyor, işçiler bu toplantılarda bir araya gelerek sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünya mücadelesini ideolojik olarak da sağlam temeller üzerinde inşa edecek birikimi kolektif bir şekilde elde ediyor.

Gerçek'in üzerinde yükseldiği devrimci miras

Gerçek gazetesinin tarihi bu 7 yıla sınırlı değil, daha fazlası var.

Önce 1989-1999 arası 10 yıllık bir dönem boyunca Patronsuz, Generalsız, Bürokratsız Sosyalizm gazetesi ve o geleneğin teorik dergisi Sınıf Bilinci yayımlandı. Onu 2002-2005 arası, yaklaşık dört yıl boyunca iki aylık, kapaklı bir dergi formunda İşçi Mücadelesi izledi. Ekim 2005'ten itibaren İşçi Mücadelesi Nisan 2009'a kadar aylık bir gazete olarak yayımlandı. İşte Gerçek kendinden önceki bu 20 yıllık mirası devralarak, geleneği sahiplenerek Haziran 2009'da yayınlanmaya başlıyor ve bugün 84. sayısı ile 8. yaşına basıyor!

Her gün daha da güçlü bir örgütlenme aracı olarak, daha da fazla işçinin, gencin, kadının elinde, nice yaşlara!

Darbe bahane, ÖYP'lilerin iş güvencesine saldırmak şahane

15 bin ÖYP'li araştırma görevlisi güvencesiz kadroya geçirildi. Tekrar atanmaları AKP ve Erdoğan'a, onun üniversitelerde yerleştirmeye çalıştığı sisteme ne ölçüde biat ettiklerine bağlı. Bu saldırı karşısında sessiz kalmak, giden gitsin ben hocamla aramı iyi tutar işimi hallederim demek, kendi kafamıza kurşun sıkmak olacaktır. Artık ok yaydan çıkmıştır. Asistanlar ya köle olacak, ya da onurlu birer bilim insanı olma yolunda ilerleyeceklerdir. Biz, tüm ÖYP'li asistan arkadaşlarımızı ikinci yolu tercih etmeye çağırıyoruz.

15.000 ÖYP'li (Öğretim Üyesi Yetiştirme Programı) araştırma görevlisi, 672 sayılı KHK marifetiyle bir anda 50/d adı verilen güvencesiz kadroya geçirildi. Kadrolarının bulunduğu üniversiteden başka bir yerde eğitim görmektedirler, büyük ihtimalle kadrolarının bulunduğu yerlere geri dönmek zorunda bırakılacak. KHK'nın uygulanmasındaki belirsizlikler nedeniyle yaşamları alt üst olacak. 50/d'nin doğrudan bir sonucu olarak, tüm ÖYP'liler doktora eğitimlerini tamamlar tamamlamaz işten atılacaklar. Üniversitelerine öğretim üyesi veya 33. madde kapsamında yeniden araştırma görevlisi olarak atanmalarına, AKP ve "Reis"e ne ölçüde biat ettiklerine bağlı olarak karar verilecek.

Bu düzenlemenin darbe girişimiyle veya FETÖ ile bir ilgisi olmadığı açık. ÖYP'li araştırma görevlilerinin atanmasında sadece dil puanı, ALES sınavından aldıkları puan ve okul ortalaması dikkate alınıyor ve ne ALES sınavında ne de dil puanlarıyla ilgili, şimdiye kadar bir usulsüzlük tespit edilemedi. Dolayısıyla, çoğu kez iddia edildiği gibi, ÖYP sistemiyle Fetullahçı kadroların üniversitelere "sızdığı" koca bir yalan. Ayrıca, yapılan düzenleme, darbeden önce AKP tarafından pişirilen bir sınıf saldırısının uygulamaya konmasından ibaret. Darbe girişimi, bu saldırıya kılıf yapıldı.

ÖYP, AKP'nin devlet içerisindeki mevzileri ele geçirmeye başladığı ilk dönemlerde icat ettiği bir programdır. Bu sayede AKP kadroları, üniversitelerdeki mülakat sürecini by-pass ederek, kendi elemanlarının da buralara girebilmelerini planladılar. Özellikle yeni açılan üniversitelerde yoğun bir kadro ihtiyacı doğmasına paralel olarak, ÖYP kadroları zamanla sayıca 15.000'e

ulaştı. Ancak, bu sayının içerisinde tam anlamıyla hükümetin destekçisi denilebilecek durumda olanların oranı hiçbir zaman çoğunluğu oluşturmadı. Zamanla, AKP'nin, üniversiteleri özellikle "paraşüt kadro" adı verilen tepeden atamalarla ele geçirmesi büyük ölçüde tamamlandı ve artık asistanların, AKP'ye biat etmiş bu yönetimlere danışarak atanması daha fazla istedikleri bir sistem hâline geldi. ÖYP'yi ise, normalde istemeyecekleri kişilerin kendi sistemlerine sızmasının yolu olarak görmeye başladılar. Dolayısıyla, artık ÖYP'den kurtulmaları gerekiyordu. Önce ÖYP usul ve esaslarını değiştirmeye yeltendiler. Ancak Eğitim-Sen'in verdiği hukuki mücadele sonucunda Danıştay 8. Dairesi, bu düzenlemenin yürütmesini durdurdu. Ama darbe girişimini fırsata çeviren AKP, 672 numaralı KHK ile tüm ÖYP'lileri 50/d kadrosuna geçirdi.

Tekrar kadro vaadi tepemizde sallanan "uslu durun" sopası, koca bir yalan!

Madalyonun bir yüzü bu. Arka yüzünde ise, ülkenin dört bir yanında görev yapmaya hazır, bunun için çok yüksek maaşlara ulaşan zorunlu hizmet senetlerine imza atmış, gerek kendi üniversitelerinde gerekse görevlendirildikleri üniversitelerde yükseköğretim hizmetinin sürmesi için canla başla çalışan yükseköğretim emekçisi asistanların emekleri var. Bu insanlar hayatlarını devlete güvenerek planladılar, ev kiraladılar, evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı bile bu plana göre yaptılar. Şimdi, AKP'nin kendileriyle ilişkisi farklı bir boyut kazandı diye, kendilerine yapılan büyük haksızlığa karşı "sabırlı" olmaları

isteniyor. Kulaklarına, bu zor dönemde devletin bekası için kendi hayatlarından bir fedakârlık yapmaları gerektiği fısıldanıyor. Neymiş? Teröre destek verenler ayıklanınca, kalanlar 33. maddeye geri döndürülecekmiş. Bu elbette koca bir yalan!

AKP'nin bu saldırısı püskürtülmezse, tüm asistanlar kelimenin tam anlamıyla köle olacaklar. 33. maddeye geçirilme ihtimali, kendileri için "uslu durmalarının", yani AKP'ye hiçbir biçimde karşı çıkmamalarının ve bölümlerindeki hocalarının sunacağı her koşula sorgusuz teslim olmalarının aracı olacak. Doktoraları bittiğinde ise, büyük bölümü doktoralı işsiz olacak. Kimse, ülkenin dört bir yanında açılan okullara öğretim üyesi gerektiği gerçeğine güvenmemeli. AKP bu okullardaki yandaşlarına, bir süre daha dişlerini sıkmasını gerektiğini söyler, gerekirse işlerini yaptıracağıları 50/d'li ilave asistanlar istihdam etmelerini sağlar. Bunlar derslere de sokulur. Ortaya çıkan şey, yükseköğretimin silik bir kopyası olsa ne yazar? Mesele "Reis" in ve AKP'nin bekası olduktan sonra, gerisi gerçekten teferruat olacaktır.

Artık, asistanlar açısından denklem çok daha basit bir hâle geldi. Bu saldırı karşısında sessiz kalmak, giden gitsin ben hocamla aramı iyi tutar işimi hallederim demek, kendi kafamıza kurşun sıkmak olacaktır. Artık ok yaydan çıkmıştır. Asistanlar ya köle olacak, ya da onurlu birer bilim insanı olma yolunda ilerleyeceklerdir. Biz, tüm ÖYP'li asistan arkadaşlarımızı ikinci yolu tercih etmeye çağırıyoruz.

Bu yazı Kamu Emekçisinin Sesi Bülteni'nin 8. sayısında yayımlanmıştır.

Levent Dölek

Kendi düşen ağlamaz

Uluslararası derecelendirme kuruluşlarından Moody's Türkiye'nin kredi notunu düşürünce ekonomide ciddi bir sarsıntı yaşandı. Borsa derhal bir günde 4 puan düştü ve tekrar belini doğrultması zor görünüyor. Dolar ise 3 lirayı geçti ve gidişatın yukarı doğru olması bekleniyor. Son not indiriminin 7 ile 13 milyar dolar arasında sermaye çıkışına sebep olabileceği öngörüsü yapıyor. Erdoğan'ın "yatırımcıları ikna ettik" demesinin de, damadının "vız gelir tırıs gider" dayılanmalarının da bir kıymeti yok. Zira yabancı yatırımlar içinde önemli paya sahip olan büyük emeklilik fonları yatırım yaparken ilgili ülkenin üç derecelendirme kurumunun ikisinden yatırım eşliğinde ya da üstünde not almasını şart koşuyor. Yani Standard & Poor's ile Moody's not kırdığı için bu fonlar kendi koymuş oldukları kurallara gereği Türkiye'den çıkmak zorundalar. İkna olanağı yok. 30 milyar dolara yakın yapısal bir cari açık seviyesiyle bu çıkışın engellenmesi mümkün görünmüyor. Kaldı ki OPEC'in düşük petrol fiyatlarını yükseltmek için aldığı petrol arzını kısıma kararı, cari açığın en önemli sebeplerinden birinin enerji ithalatı olduğu düşünüldüğünde, durumu daha da vahimleştirecek nitelikte.

Türkiye ekonomisini son derece kırılmış hâle getiren bir başka olgu ise özel sektörün aşırı borçluluğu. Kısa vadeli dış borç stoku 168 milyar dolar ve bu borcun 140 milyar doları özel sektöre ait. Özel sektörün toplam dış borcu ise 300 milyar dolar sınıra dayanmış vaziyette. Özel sektörün dış borcunun gayri safi yurtiçi hâsılaya oranı ise %41 ve Türkiye'nin kendi gelir grubunda bu orana yaklaşabilen başka bir ülke de yok. Örneğin dövizin 1 kuruş artması borcun da 3 milyar lira artması demek. Bu tabloya bakıp da iyimser olmak mümkün değil. Moody's şirketine kızıp siyasi karar alıyor demenin de bir mânâsı yok. Bu kuruluşlar uluslararası finans-kapitalin çıkarlarını gözetken kurumlar ve hâliyle Türkiye ekonomisinin ve halkının geleceğini düşünmek gibi bir öncelikleri yok. Uluslararası sermaye kârına bakıyor, risk analizi yapıyor ona göre hareket ediyor. Erdoğan, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda "OHAL sayesinde daha önce yapamadıklarımızı yapabiliyoruz, daha önce cemaate verdiklerimizi bir geri alıyoruz" deyince uluslararası sermaye bunu ne güzel Türkiye cemaatle mücadele ediyor şeklinde algılamıyor. Meseleye, OHAL koşullarında benim yatırımlarım da her an güme gidebilir diye bakıyor.

Dolayısıyla asıl mesele Türkiye ekonomisinin nasıl ve kim tarafından bu hâle getirildiği, kaderimizin nasıl bir pamuk ipliği misali uluslararası sermaye kuruluşlarının kararlarına bağlı kılındığıdır. 12 Eylül darbesinin ardından bir sınıf saldırısı olarak gündeme getirilen neo-liberal politikalar Özal'lı yıllardan başlayarak Türkiye'yi adım adım emperyalist kapitalist sistemle eskisinden daha derinlemesine bütünleştirmiştir. AKP'li yıllar ise bu gidişatın hız kazanıp zirve yaptığı yıllar olmuştur. AKP iktidarı, dünya ekonomik krizi dolayısıyla, sıfır büyüme ve sıfır faiz eğilimi ile karşı karşıya kalan emperyalist merkezlerden kaçan kâr arayışı içindeki sıcak parayı ülkeye çekmeyi bir ekonomik başarı olarak sunmuştur. Şimdi bu para geri dönmeye başladığında kızıp sağa sola sataşmak yerine hesap vermek zorundadır.

AKP iktidarı bugün ekonomi üzerindeki kontrolünü kaybetmiştir. Diğer her şeyi piyasa anarşisine terk edip sadece Merkez Bankası'na müdahale ederek faizleri düşük tutmaya çalışmanın çöküntüyü geciktirmek ve daha patlayıcı hâle getirmek dışında bir faydası yoktur. Devletin ekonomi üzerinde kontrolü sağlanmadan piyasanın yarattığı sorunlarla baş edilemez.

AKP'li yıllar devletin ekonomideki rolünün sıfırlandığı yıllardır. 1986-2002 arasında 8 milyar dolarlık özelleştirmeyi 12 yılda 70 milyar dolara çıkartmakla övünüyorlar bir de. 4,1 milyar dolara özelleştirip Koç Holding'e ve Shell'e peşkeş çektikleri Tüpraş tek başına milli gelirin %2,8'ini üretiyor. Yıllık net kârı ise 1 milyar dolara yakın. Tekel'den Türk Telekom'a, Sümerbank'tan Şeker fabrikalarına, Paşabahçe'den Erdemir'e, Petkim'den santrallere kadar her şeyi sattılar ve devleti metal, enerji, cam, tekstil ve gıda sektörlerinde tamamen sıfırladılar. Devlet don mu üretsin diye başlayan serüven işte bu noktaya kadar geldi. Şimdi koskoca ülkenin, özel sektörün devasa borçlarının yarattığı riskler ve spekülasyon sermaye akımları karşısında eli kolu bağlı.

Kendi düşen ağlamaz diye bir söz vardır. Ama yaklaşan ekonomik çöküntü karşısında Erdoğan ve AKP'nin tek politikası ağlamak. Sadece ağlasalar iyi, bunlar sıkışınca işçinin emekçinin de anasını ağlatıyor. Zorunlu bireysel emeklilikle işçiyi emekçiye soyup emeklilik şirketlerine kaynak aktarmaya çalışıyorlar. Ulusal varlık fonu ise olası bir çöküntüde milletin parasını özel sektörü kurtarmak için gasp etmenin aracı olacak. AKP, krizin faturasını mutlaka işçiyi emekçiye kesmeye çalışacak. Bunun için yakın dönemde kıdem tazminatının kaldırılmasını hızla gündeme getireceklerini öngörebiliriz. 2008-2009 krizinde TÜSİAD 300 bin işçinin işten atılmasını yetersiz bulmuş, kıdem tazminatının işgücü piyasasını "katılaştırmasından" (yani onların kuşdilinde işçi atmayı zorlaştırmasından) şikâyet etmişti. Yaklaşan krize kıdem tazminatlarını kaldırıp maliyetsizce işçi atabilecek şekilde girmek için ellerinden geleni yapacaklar. AKP de her türlü işçi direnişine "söz ekonomiyeye darbe mi yapmaya çalışıyorsunuz" diye saldırıp sermayeye hizmetini sunacak.

İşçi sınıfı ve emekçiler geç olmadan uyanmalı ve yaklaşan felakete karşı safalarını sıklaştırmalıdır. İlk ve en önemli mevzi kıdem tazminatı olacaktır. Kıdem tazminatını savunmak için işçilerin birleşik cephesine ihtiyaç hayati bir hâl almıştır. Kurulu sermaye düzeni içinde yaklaşan krizden kaçınmanın bir yolu yok! Devrimci İşçi Partisi yaklaşan felakete çok önceden sermayenin borsa kapatılmasını, dolar yasaklanmasını, bankalar kamulaştırılmasını dedi! Piyasanın yerine planlamayı savundu. Ekonomik kriz geliştikçe adım adım geniş kitleler tek gerçekçi programın işte bu devrimci program olduğunu anlayacaktır. Ama bunu anladığımızda iş isten geçmiş olmamalı. O yüzden şimdiden sermayenin borsa ve dolar mutabakatı olan Yenikapı ruhuna karşı işçi sınıfının bağımsız cephesi için kolları sıvayalım. Kıdem tazminatını savunarak mücadeleye başlayalım. Emperyalizmin ve sermayenin yarattığı çöküntüye karşı işçi sınıfının iktidarı için mücadeleyi yükseltelim!

Yılmaz Tan

Modern Karayip “korsanları”

Türkiye’de sadece geniş halk kitlelerinde değil, solun geniş kesimlerinde de Avrupa Birliği (AB) demokrasisinin örnek teşkil ettiği kanısı yaygındır. Ülkedeki en ufak bir hak ihlalden en faşizan uygulamalara kadar Avrupa’daki “demokrasi güçleri”nden medet umulur. Bu kanının yaygınlığında, toplumun çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfının mücadele kapasitesinden ümidini yitirmiş olmak ne kadar temel önemli rol oynuyorsa, Avrupa’nın kurumlarının demokratik yönetildikleri inancı da o kadar önemli bir rol oynamaktadır. Kapitalizmin tüm “vahşi” uygulamaları karşısında, AB rekabetin “adil” olduğu, kurumlarının “demokratik” işleyişi sayesinde piyasanın tekelleşme, işsizlik, yolsuzluk gibi olumsuz sonuçlarının törpülediği daha “sosyal” bir kapitalizme örnek olarak gösterilir.

Oysa bu sonuçlar onu düzenleme çabalarından bağımsız olarak, emeğin sömürüsüne ve rekabete dayalı bir sistemin işleyişinin doğal ürünüdürler. AB de esasen Avrupa sermayesinin dünya çapında rekabet gücünü artırmak üzere inşa edilmiş bir kapitalist devlet olarak bu sonuçlardan muaf olamaz. Tüm “demokratik” düzenleme girişimlerinin sınırlı kâr mantığına dayalı rekabetin katı kuralları çizer. İşte bu gerçeklik her geçen gün AB için de yine ve yeniden doğrulanıyor. Ünlü Alman firması Volkswagen’in ABD’de ortaya çıkartılan, firmanın AB’nin çevre komisyonlarında yaptığı lobi faaliyetleri sayesinde üstünün örtülmesini sağladığı yönetmeliklerin üzerinde karbon salımı skandalının etkisi geçmeden başka skandallar peşi sıra gelmeye devam ediyor. Geçtiğimiz aylarda dünyanın önde gelen vergi cennetleri olarak bilinen Panama’ya, bu ay içinde de Bahamalar’a ait gizli belgelerin basına sızdırılması, önde gelen birçok politikacı ve işadamlarının vergi kaçırıklarını gözler önüne sererek, Avrupa “demokrasisi”nin tüm kirli çamaşırlarını ortaya döküyor.

Eski bir Britanya sömürgesi olan Bahamalar, Amerika’nın güneyinde yer alan küçük adaların oluşturduğu bir milletler topluluğu. Vergi kaçakçılığına uygun yasal düzenlemeleri nedeniyle “Karayipler’in perdesi” olarak adlandırılan bu ülke vergi kaçırmak isteyen şirketler ve zenginler için tam bir cennet. İşte Bahamalar’a ait olduğu ileri sürülen belgeler 1990-2016 arasında dünyanın dört bir yanından, çok sayıda politikacı ve iş adamının servetlerini paravan şirketler ve hesaplar yoluyla vergi cennetine nasıl gizlediklerini ortaya

koyuyor. Belgelerde ABD’nin en zengin ailelerinden İngiltere İçişleri Bakanı’na, bazı Türk işadamlarından eski bir AKP milletvekiline kadar pek çok isim yer alıyor.

Ancak bunlar arasında bir isim var ki çok çarpıcı. Muhim temelen vergi kaçakçılığına karşı verdiği mücadele nedeniyle “Çelik Neelie” lakabıyla anılan AB Komisyonu eski Başkan Yardımcısı Neelie Kroes. Belgeler sayesinde hanimfendinin Bahamalar’da bir kayıt dışı hesabı olduğu, bir paravan şirketin de yönetiminde yer aldığı ortaya çıkmış durumda. Aynı zamanda 2004-2014 yılları arasında AB Komisyonu’nun rekabette sorumlu temsilcisi olarak görev yapan bu Hollandalı politikacının 2008’de bir de ilkel(!) duruşu nedeniyle Avrupa Vergi Mükellefleri ödülü alması herhalde ironinin doruğu olsa gerek. Tam bir “ele verir talkını, kendi yutar salkımı” örneği. Ayrıca bu politikacının AB Komisyonu rekabette sorumlu üyesi olmadan önce ABD silah üreticisi Lockheed Martin firması için lobi faaliyeti yürütmüş olduğu ve 2014 yılında AB Komisyonu’ndan ayrıldıktan sonra ise Bank of America, Merrill Lynch ve Uber firmalarında danışmanlık yaptığı da bu vesileyle ortaya çıkmış. Özetle AB’nin tekelleşme karşıtı politikalar komisyonu üyesi kendisi tekellerle kol kola iş tutuyormuş.

Bu durumun AB politikacıları arasında münferit bir vaka olduğu sanılmasın. Kısa bir süre önce de AB Komisyonu eski Başkanı José Manuel Barroso’nun bu görevini bırakır bırakmaz yatırım bankası Goldman Sachs’a danışman olduğunu hatırlayalım. AB Merkez Bankası başkanı Mario Draghi’nin de daha önce aynı yatırım bankasında çalıştığını da ekleyelim. Örnekler çoğaltılabilir. Bu vakalar şunu açıkça ortaya koyuyor: AB’nin önde gelen kurumlarının bu yöneticileri bir yandan “kaynak yok” bahanesiyle işçi sınıfına “kemer sıkırmak” bir yandan da gizli olarak patronlara çalışıyor, kurdukları ilişkileri paraya tahvil ediyor, vergi kaçırıyor, yolsuzluklara katılıyor.

Söz konusu belgeler AB’nin “demokrasi şöleni” safatasının ardında finans kapitalin ve onun temsilcilerinin asalaklıklarını ve ikiyüzlüklerini ortaya koymak bakımından can alıcı öneme sahip. Zira bize çözümün ipuçlarını da veriyor bunlar. Gerçek anlamda bir demokrasinin yolunu döşemek istiyorsak şu iki talepten hiç vazgeçmemeliyiz: İşçi iktidarı altında tam bir işçi denetimi ve burjuvaların en yüksek düzeyde vergilendirilmesi.

OHAL dalga dalga ezilenlerin ve emekçilerin üzerine geliyor

AKP iktidarı, henüz bir yıl önce tarihinin en yüksek oyunu alan ve yüzde 10 barajını aşarak meclise giren Kürt hareketine karşı OHAL’i kullanmak için tereddüt etmedi. İktidarın OHAL vesilesiyle Kürt hareketine yönelmesi propaganda edildiği gibi terörle mücadele etmek ya da ülkenin bütünlüğünü sağlamak adına yapılmıyor. Esas niyet AKP iktidarının karşısındaki muhalefet odaklarını sindirip yok etmek. OHAL fırsatçılığı ile belediyelere ve sendikalara yapılan baskı ve yıldırma politikalarının işçi ve emekçilerin haklarını tırpanlayacak yeni bir dalganın ön hazırlığı olduğunu görmeli ve OHAL’in kaldırılması için mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Olağanüstü Hal (OHAL) ilanıyla Gülen cemaatine yönelik yaygın bir açığa alma, ihraç, gözaltı ve tutuklama dalgası kısa sürede Kürt hareketine ve muhalif sendikalara yöneldi. Bölgede Kürt halkından büyük destek gören Demokratik Bölgeler Partisi’nin (DBP) büyük oy farkıyla kazandığı (en az yüzde 39’la Erzurum Hınıs, en çok 81,6 ile Şırnak Cizre) 25 belediyeye kayyım atandı. Cemaatle ilişkili olduğu gerekçesiyle ise göstermelik olarak sadece üç AKP’li, bir de MHP’li belediyeye kayyım atandı.

Kayyım değil sömürge valisi

Kayyım atanan belediyelerde 12 Eylül’le 15 Temmuz’un karışımı darbe görüntüleri yaşandı. Kayyımlar, cemsellerle ve zırlı araçlarla belediye binalarına gelen jandarmaların ve özel harekâtçıların eşliğinde geldiler ve birer sömürge valisi edasıyla makamlarına oturdular. Belediye çalışanları darp edildi, gözaltına alınanlar oldu. Belediyeler Türk bayraklarıyla donatıldı. Tüm bunlar Binali Yıldırım’ın “çözüm mözüm yok” diyerek özetlediği hükümet politikasının Kürt halkının demokratik iradesini zorla bastırmayı hedeflediğini gösterdi. Henüz bir yıl önce tarihinin en yüksek oyunu alan ve yüzde 10 barajını aşarak meclise giren Kürt hareketine bu şekilde bir saldırıyı olağan yöntemlerle yapmak elbette mümkün değildi ve AKP iktidarı OHAL’i bu doğrultuda kullanmak için tereddüt etmedi. Ancak bu politikaların Kürt sorununu derinleştireceği ve daha fazla Türk ve Kürt emekçi çocuğunun kanının dökülmesine yol açacağını kestirmek güç değil.

Hedef muhalifleri sindirmek

İktidarın OHAL vesilesiyle Kürt hareketine yönelmesi propaganda edildiği gibi terörle mücadele etmek ya da ülkenin bütünlüğünü sağlamak adına yapılmıyor. Esas niyet AKP iktidarının karşısındaki muhalefet odaklarını sindirip yok etmek. Bu yüzden

saldırıları Kürt hareketi ile sınırlı değil. AKP iktidarının karşısında muhalif pozisyonunda ısrar eden ve mücadeleciler geçmişe sahip sendikalar da hedef tahtasında...

Sanki 14 yıldır AKP değil Kürt hareketi iktidarda

Nitekim açığa alma dalgası hızla Eğitim-Sen’li öğretmenlere yöneldi. PKK destekçisi olmakla suçlanan öğretmenler sorgusuz sualsiz açığa alındılar. Bu dalgada açığa alınan 11 bin 301 öğretmen den 9843’ü Eğitim-Sen üyesi. “10 bin terörist öğretmen” hikâyesine inanmak için saf olmak gerekir. AKP iktidarının dediklerine inanırsanız PKK kamuda cemaatten iki kat daha fazla kadrolaşmıştır. Sanki 14 yıldır AKP değil Kürt hareketi iktidardadır.

İktidar eğitim emekçilerini sendikasılaştırılmayı amaçlıyor

100 binden fazla üyesi olan Eğitim-Sen, kamu emekçilerinin sendikalaşma hakkını kazanan sendikadır. Bu alandaki tek gerçek sendikadır. Zayıflatılmak ve adeta bitirilmek istenen kamu emekçisinin örgütlü gücüdür. MHP eğilimli Türk Eğitim-Sen ise yıllarca “devlet güdümlü sendika” olarak anılmıştır. Bugün kendi üyesine bile sahip çıkmamaktadır. MHP siyasette ne yapıyorsa sendikal alanda aynısını tekrarlamaktadır. AKP güdümlü sendikaların gölgesi olmaktan öteye gitmemektedir. Son dönemde üye sayısını müdür baskısı vb. yöntemlerle katlayan Eğitim Bir-

Sen ise bir sendika değil AKP’nin memur koludur. Kamu emekçileri onları hükümetin teklif ettiğinden bile az bir ücret zammına imza atmalarıyla tanımaktadırlar. Kamu emekçileri alanındaki bir diğer sendika Eğitim-İş ise Doğu Perinçek’in AKP yandaşı çizgisine paralel olarak Eğitim-Sen’e yapılan saldırıları desteklemektedir. Adeta bu saldırılardan nemalanmak ve Eğitim-Sen’den istif edenleri kaparak üye sayısını arttırmak için pusuda beklemektedir. Eğitim-Sen’in zayıflaması, bir sendikaların zayıflaması değil eğitim emekçilerinin sendikasız kalmasıdır. Saldırıya gerekçe olarak Eğitim-Sen’in bir sınıf eylemi olarak yaptığı grevin vesile edilmesi boşuna değildir. OHAL, sendikasız, grevsiz ve toplu sözleşmesiz dönemlere dönüşün kapısını açmaktadır. Nitekim, Tayyip Erdoğan son muhtarlar toplantısında, “grevdir, boykottur, ıvır zıvır”ın sona ermesini kendi iktidarlarının nimetlerinden biri olarak sunmuştur.

OHAL’e karşı sınıf mücadelesini yükseltelim

Belli ki AKP iktidarı benzer bir saldırıyı DİSK’e yönelmek için de fırsat kollamaktadır. OHAL fırsatçılığı ile belediyelere ve sendikalara yapılan baskı ve yıldırma politikalarının işçi ve emekçilerin haklarını tırpanlayacak yeni bir dalganın ön hazırlığı olduğunu görmeli ve OHAL’in kaldırılması için mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Erdoğan ve AKP kalıcı OHAL rejimi istiyor

Erdoğan ve AKP bugüne kadar milliyetçiliği CHP ve MHP'nin boynundaki bir tasma gibi kullanmıştır. Ne zaman çekmişse, CHP ve MHP'yi kendine yaklaştırmıştır. Büyük patronlara ise OHAL'i istikrarın bir gereği olarak pazarlayacaktır.

20 Temmuz'da 3 aylığına ilan edilen Olağanüstü Hal'in (OHAL) süresi 20 Ekim'de doluyor. OHAL'in ilk günlerinde AKP iktidarının Numan Kurtulmuş, Nurettin Canikli gibi yetkili isimlerinden "3 ay bile sürmeden kaldırabiliriz, uzatmayı düşünmüyoruz" sözlerini duyuyorduk. Biz "OHAL'i halka karşı ilan etmedik, kendimize ilan ettik" diyerek OHAL ilanını meşrulaştırma gayreti içinde oldular. Geçen zaman zarfında hem Erdoğan ve AKP iktidarının, OHAL'i tastamam halka karşı ilan etmiş olduğu hem de bu rejimi uzatma hatta kalıcılaştırma niyetinde oldukları ortaya çıktı.

OHAL hukuki değil siyasi bir meseledir

Erdoğan ve AKP'nin darbe girişimini gerekçe göstererek kurdukları olağanüstü rejim giderek bir hukuki sorun olmanın ötesine geçmiştir. OHAL'de yapılan hukuk dışı uygulamalar o kadar çok ve yaygındır ki OHAL'in kaldırılmasıyla iktidar büyük bir yük altına girecektir. Erdoğan ve AKP iktidarı burjuva düzeninin olağan hukuk sisteminin ötesine geçen bir istibdad rejiminin inşasında geriye dönemeyecek kadar çok açılmaktadır. Bu yüzden de Erdoğan ve AKP iktidarı OHAL'i mümkün olduğunca uzatmak ve kendinde gücü bulduğunda kendi iktidar tekeli altında istibdad rejimini kalıcılaştırmak için elinden geleni yapacaktır.

Cemaat operasyonlarının ucu AKP'ye dayandı

Erdoğan ve AKP iktidarı giderek OHAL'in gerekçesini darbe girişiminden öteye geçirerek merkezine Kürt meselesini yerleştirmektedir. Zira darbe girişiminde başat rol oynadığı söylenen cemaatin beli bükülmüş, etkinliği büyük oranda ortadan kaldırılmıştır. Artık bu gerekçeyle halkı ikna etmeleri giderek güçleşmektedir. Daha da önemlisi darbe girişimi ve cemaat soruşturmasının ucunun AKP'ye ve Erdoğan'a uzanma ihtimali ciddi bir biçimde ortadadır. Cemaat operasyonları AKP'nin sınırına gelmiş dayanmıştır. Erdoğan ve AKP'nin 17-25 Aralık'ta

milat olarak ilan etmesinin hiçbir hukuki bağlayıcılığı olmadığı gibi bu tür bir yaklaşımın meşruiyeti de yoktur. AKP ve cemaatin yıllarca çok sıkı işbirliği yaptığı, cemaatin mevcut gücüne kavuşması yolunda ne istediye verenin bizzat Erdoğan olduğu apaçık bir gerçek olarak ortada durmaktadır. Dolayısıyla Erdoğan ve AKP'nin çıkarları açısından, OHAL'in darbe girişimi ve cemaatle ilgili yönü adım adım silikleştirilmeli meselenin bu boyutu zamana yayılarak unutturulmalıdır.

AKP Suriye'de ve Kürt sorununda provokasyon peşinde

Diğer yandan TSK, ordu birlikleri ile Suriye'ye girmiştir, Türkiye sınırları içinde PKK ile girilen çatışmaların ötesinde bölgesel bir savaşın içine sürüklenme tehlikesi belirlemiştir. Bu gelişmeler Olağanüstü Hal rejiminin uzatılması için iktidar tarafından istismar edilecektir. Hatta Ekim ayının ilk yarısında toplumda sarsıcı etkiler yaratacak, olağanüstü durum algısını pekiştirecek bir takım provokasyonların olması muhtemeldir. Örneğin DBP'li belediyelere kayyım atanması doğrudan hükümet tarafından gerçekleştirilen bir provokasyona örnektir. Halkın iradesine yapılan böylesine bir tecavüzün kitlesel bir direnişi tetiklemesi gayet olağandır. OHAL'i uzatmak isteyenler bundan memnun olacak, hatta gelişmelerin kanlı biçimler almasını isteyeceklerdir. Suriye'deki savaşa, giderek daha fazla TSK unsurunun katılması söz gelimi El Bab operasyonunun OHAL tartışmalarının öncesine denk getirilmesi de aynı işlevi görebilir.

Burjuva muhalefetinin boynundaki milliyetçilik tasması

Erdoğan ve AKP tüm bunları milliyetçi bir propagandanın eşliğinde burjuva muhalefetini yanına çekmek için kullanacaktır. Erdoğan ve AKP bugüne kadar milliyetçiliği CHP ve MHP'nin boynundaki bir tasma gibi kullanmıştır. Ne zaman çekmişse, CHP ve MHP'yi kendine yaklaştırmıştır. Büyük patronlara ise OHAL'i istikrarın bir gereği olarak pazarlayacaktır. Patronlara, "OHAL altında kıdem tazminatı başta olmak üzere işçilerin haklarını daha rahat tırpanlar sizin kârlarınızı koruyup artırma olanağına kavuşabiliriz" diyecektir. Dolayısıyla OHAL'in devamı konusu aynı zamanda bir sınıf mücadelesi sorunudur.

OHAL kaldırılmalı! KHK'lar iptal edilsin! OHAL uygulamaları ve sorumluları yargılansın!

OHAL'in başından itibaren hiçbir meşruiyeti yoktur. Türkiye'nin bir istibdad rejimine doğru sürüklenmesinin aracıdır. Erdoğan ve AKP iktidarının suçları dolayısıyla hesap vermesinin önünde bir kalkandır. Tüm bu sebeplerden dolayı uzatılmamalı ve derhal kaldırılmalıdır. OHAL döneminde yapılan tüm haksızlıkların hesabının sorulması için, cemaatin işlediği suçlardaki işbirlikleri dolayısıyla en tepeden başlayarak iktidar mensuplarının yargılanması için bu mücadele AKP'nin koltuk değneği burjuva partilerine bırakılmamalıdır. Sendikalar, kitle örgütleri başta olmak üzere Türkiye'nin emekçi halkı elindeki tüm gücü bu doğrultuda seferber etmelidir.

Sungur Savran

AKP'nin iç savaşı

20. yıldönümü yaklaşmakta olan Susurluk kazası sonrasında da böyle olmuştu. Suç çok farklıydı, insan tipi çok farklıydı, ama suçlular arasındaki ilişkilerin ortaya dökülmesi çok benzerdi. O dönemde devletin baskı aygıtlarından mafyaya, Kürt itirafçılardan eski faşistlere, 1993 konsepti diye bilinen ve en yakın haliyle "Kürdün özgürlüğüne gönül vermiş olanı bulduğun yerde öldür" ilkesine dayanan politikanın faileri arasındaki suç ortaklıklarının delilleri ardı arkası kesilmek bilmez biçimde ortalığa saçılmıştı. O zamanın fotoğrafları, devletin resmi güçleri ile yine devletin bordrolu katillerini, mesela bir düğünde kafalar dumanlı, karşılıklı göbek atarken gösteriyordu. Bugünün fotoğrafları ise AKP'nin saygıdeğer milletvekillerini yine aynı AKP'nin liderinin, gözü dönmüş terörist, "haşhaşı" olarak nitelediği bir örgütün başı olan Pensilvanya imamı karşısında el etek temenna ederken gösteriyor! Herkes meşrebince!

Her gün yenisi ortaya çıkan fotoğraf ve videolar, AKP ile FETÖ olarak adlandırılan Gülen cemaatinin uzun gayri resmi koalisyon yıllarında bütünüyle iç içe geçmiş olduğunu gösteriyor. Bundan olağan bir şey de yok: koalisyon yapan güçlerin biri bir siyasi örgüt; öteki ise kendini sadece sosyal ve kültürel hizmetler yürüten bir Müslümanlar topluluğu olarak sunan bir çevre. Yani görünüşte rakip değiller. Dolayısıyla, iki örgütün suç ortaklığı yaptığı, o dönemin başbakanının kendi ağzından "ne istediler de vermedik?" diye sorduğu bir dönemde, birçok cemaat mensubunun AKP'li olması, birçok AKP'linin de cemaate şu ya da bu ölçüde intisap etmesi gayet olağan. Hiç unutulmasın: Fethullah Gülen aynı zamanda bir ekonomik imparatorluğun doruğunda oturuyor. AKP-cemaat ilişkisi aynı zamanda en dar anlamıyla bir çıkar ağı.

Mesele burada bitmiyor. Mesele, AKP'nin cemaatle iç içe geçmiş sayısız unsurunun 15 Temmuz darbesinin siyasi ayağı olarak da bir büyük suçtan sorumlu olmasına ulaşıyor. Yani Mavi Marmara olayında (2010) ya da Hakan Fidan olayında (2012) ya da 17-25 Aralık olayında (2013) iki örgüt arasında kopuş tamamlanmamış. AKP'liler sadece bugün terör örgütü olarak adlandırdıkları bir çevreye yıllarca yardım ve yataklık yapmakla yetinmemiş. Sorun sadece eski dönemde değil. Bütün işaretler gösteriyor ki, AKP'lilerin bir bölümü 15 Temmuz darbesinin de önünde, arkasında, yanında, içinde imiş. Darbeci generalin kardeşi milletvekilinden Topbaş'ın tutuklu damadına kadar sayısız unsur bunun ipucunu veriyor. Öyleyse AKP'nin OHAL ile başlattığı savaşı bir gün mutlaka kendi içine çevirmesi gerekecek. 15 Temmuz AKP içinde de bir büyük savaşı tetikleyecek. Bunun yakında başlayacağına dair işaretler birikiyor.

2000'li yılların başı, burjuvazinin Batıcı-laik kanadı ile İslamcı kanadı arasında bir siyasi (kansız) iç savaşı Türkiye politikasının merkezine yerleştirmişti. Sonra İslamcı kamp çatladı, AKP ile cemaat arasında bizim DİP olarak "iç savaşın iç savaşı" olarak nitelediğimiz yeni mücadele başladı. Bu iki kansız iç savaşın birleşik dinamiği, 15 Temmuz'u 16 Temmuz'a bağlayan gece 24 saatlik, bu sefer kanlı bir "mini iç savaş"ı doğurdu. Şimdi sıra AKP'nin iç savaşında. Hangi tempo ile gelişir, ne biçimler alır, sonucu ne olur, kestirilmesi zor. Ama her gelişme Tayyip Erdoğan'ı biraz daha yalnızlaştıracığı için rejimi gittikçe daha fazla istibdada sığınmaya itecektir.

Türkiye adım adım bir fetret dönemine giriyor.

70 bin soruşturma 32 bin tutuklama... Darbe girişimi hâlâ karanlıkta: Darbe belgeleri açıklansın!

Adalet Bakanı Bekir Bozdağ 15 Temmuz darbe girişimi sonrasında "FETÖ soruşturması" kapsamında 70 bin kişi hakkında işlem yapıldığını 32 bin civarında ise tutuklama olduğunu açıkladı. Ordu, polis, MİT ve farklı kamu kurumları adeta hal-laç pamuğu gibi atıldı. Ama 15 Temmuz darbe girişimine dair hemen hemen hiçbir şey açıklığa kavuşmuş değil.

Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar ve MİT müsteşarı darbe girişimini hükümete neden haber vermedi? MİT müsteşarı darbe girişimini bir bilgiye göre saat 15:00'de, başka bir bilgiye göre saat 12:00'de öğrendiği halde akşam saatlerine kadar ne yaptı? Genelkurmay karargâhında kimle ne görüştü? Darbecilik suçlamasıyla tutuklanan bir binbaşının ifadesine göre genelkurmay karargâhında 22:00'de darbeci subaylarla birlikte görülen Hakan Fidan hangi pazarlıklar içerisindeydi? NATO subayı, Amerikan liyakat madyası sahibi Hulusi Akar ve astsubaylıktan ayrılıp ABD'de yükseköğrenim gördükten sonra istihbarat teşkilatının başına kadar

yükselen Hakan Fidan hükümetten önce ABD'ye bilgi verdi mi? İncirlik üssünde darbe gecesi neler yaşandı? Üstün kalkan tankerler Ankara'yı bombalayan F-16'lara

yakıt ikmali yaparken ABD'li subaylar ne yapıyordu? Eski Hava Kuvvetleri Komutanı Akın Öztürk darbe gecesi boyunca TSK'nın komuta kademesiyle nasıl bir

ilişki içindeydi? Hava Kuvvetleri imamı olduğu söylenen İlahiyatçı Yardımcı Doçent Adil Öksüz nasıl tutuklanmadı ve aylarca yakalanmadan dağlarda gezebilir denen

SAT komandoları günler içinde yakalanmışken, Adil Öksüz nasıl sırta kadem basabildi?

Darbe sürecine ilişkin tüm bu sorular halen yanıtsız. Daha önemlisi, darbe ve cemaat operasyonları neredeyse tüm kamu kurumlarını sarmışken, darbenin siyaset ayağı halen meçhul. Soruşturmanın AKP saflarında cemaatle ilişkisi olan milletvekillerine ve büyükşehir belediye başkanlarına ulaşması halinde çorap söküğü gibi arkası gelecek olan kirli ilişkiler ve yolsuzluk dosyalarının ucunun en tepelere hatta Cumhurbaşkanı'na dahi uzanabileceği açık. Bu yüzden projektörler darbe girişiminin üzerine değil halkın gözüne tutuluyor. 15 Temmuz darbesi karanlıkta bırakılıp, hamasi nutuklar ve iktidar kontrolündeki medya aracılığıyla halkın gözü kamaştırılıyor. Halk darbe girişiminin bedelini OHAL'le ödemeye devam ediyor. Darbenin muhtemel failleri, işbirlikçileri ya da belli bir yere kadar darbecilerle pazarlık içinde olanlar en yüksek mevkilerdeki yerlerini koruyor, OHAL rejimini devam ettirmek, halkın temel hak ve özgürlüklerini kısıtlamak üzere kararlar alıyorlar. Bu koşullarda halkın gerçekleri öğrenmek için kaybedecek zamanı yoktur. Bu karartmaya son verilmeli ve derhal tüm darbe belgeleri açıklanmalıdır!

OHAL'de hapisaneler:

"Nasıl yani, darbe olmadı mı?" dedirten işkence ve hak ihlalleri

15 Temmuz sonrasında siyasi otoritenin siyasi tutsaklar hatta onların aileleri ve avukatları üzerindeki işkence, kötü muamele, baskı, sindirme, kimliksizleştirme, yalıtma politikaları ve uygulamaları doruğa ulaştı. Siyasi tutsaklar akıl almaz, insanlık dışı muamelelere maruz kalıyor. OHAL fırsatçılığına karşı tutsakların yaşadığı baskı ve işkenceleri, saldırıları, hak ihlallerini daha fazla gündeme getirmek, gündemde tutmak, insanlık onurunu savunmak boynumuzun borcudur.

Burjuva düzeninin ve onun değişen baskı biçimlerinin en sembolik ve en berrak görüldüğü alan tarihin her döneminde ve dünyanın her yerinde karakollar ve hapisaneler olmuştur. 15 Temmuz sonrası yaşanan süreç, siyasi otoritenin özellikle siyasi tutsaklar üzerinde, hatta sadece onlar da değil, aileleri ve artık daha da açık bir biçimde avukatları üzerinde de işkence, kötü muamele, baskı, sindirme, kimliksizleştirme, yalıtma politikalarının ve uygulamalarının doruğa çıktığı bir dönem olarak "alçaklığın evrensel tarihi"nde hak ettiği yeri şimdiden almıştır.

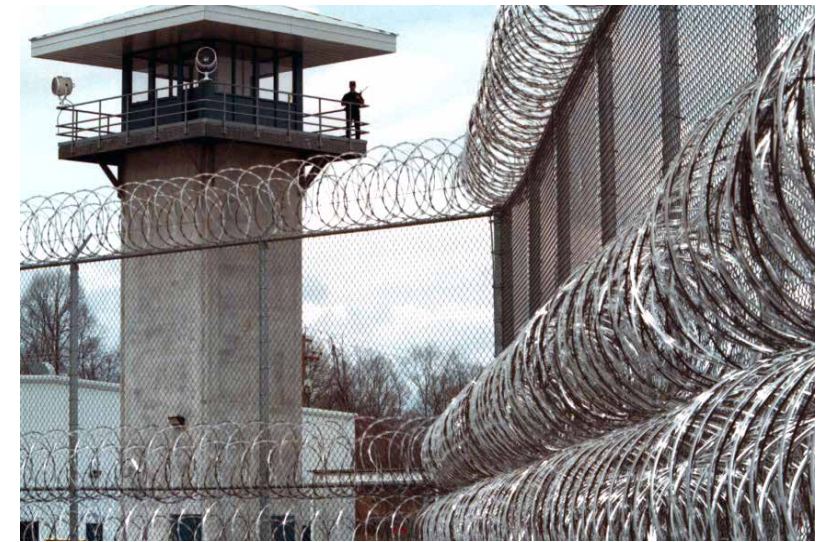
OHAL'in hemen ardından gerek hukuki düzeyde kanun hükmünde kararname ve genelgeler ile gerekse fiili düzeyde uygulamalar, sözlü talimat ve emirler ile artık burjuva hukukunun terimleri ve kavramları ile dahi değerlendirilemeyecek düzeyde korkunç, insanlık dışı, akıl ve mantık ötesi temel hak ve özgürlük ihlalleri söz konusudur.

Avukat görüşüne haftada 1 gün 1 saat kısıtlaması, bazı görüşmelerin kamera kaydı altında, görevliler eşliğinde yapılması savunma hakkının açıkça yok edilmesidir. Bundan da öte bazı hapisanelerde avukatlara görüş yaptırılmadığı gibi, fiziki işkence ve askeri araca zorla bindirilip boş araziye atılma gibi mafyavari yöntemlerle alkoyma fiilleri uygulanmıştır.

Siyasi tutsaklar "yer açma" adı altında sürgün ediliyor

Tutsaklar, ailelerine en uzak olan bölgelere (örneğin aileleri Kürt bölgelerinde ya da Çukurova'da yaşayan tutsaklar Tekirdağ, Erzurum, Trabzon'a) nakledilmeye başlanmış, aile görüşleri 15 günde bire çekilmiş, aileler ile iletişimin yegâne kaynağı mektup ve telefona sistematik olarak keyfi kısıtlamalar getirilmiştir. Çoğu hapisanede tutsaklar 3-5 kişilik koğuşlarda 15-20 kişi kalmakta, sıcak su, sağlıklı ye-

mek ve hatta sudan mahrum bırakılmaktadır. Spor salonları, atölyeler koğuşa çevrildiği için hapisanelerdeki hemen her türlü sosyal, sportif etkinlik durdurulmuş durumdadır. "Yer açma" adı altında toplu sürgünler başlatılmış, sürgün edilen tutsaklara çıplak arama yapılmış ve tutsaklar darp edilmiştir. Aileler sürgünden sonra, tamamı kanunsuz bir şekilde; bir süre çocuklarıyla iletişime geçememekte, sürgün edilen tutsakların kıyafetlerine el koymakta, tutuklu ve hükümlülere birinci dereceden yakınları dışında kimsenin para yatırmasına, kıyafet ve eşya iletilmesine izin verilmemektedir. "Yer açma" döneminde nedense(!) hapisanelerdeki çete üyelerinin, uyuşturucu tacirlerinin, tecavüzcülerin yerleri hiç değişmediği gibi, ailelerinin durumuna göre her zaman daha yakın yerlere sevkleri hiç zaman geçirilmeden yapılmaktadır.

OHAL'le birlikte hapisanelerdeki dayatma ve hukuksuz yasaklar had safhaya ulaştı

Tutsakların dış dünyayla bağımsız kuran iki temel şeyden biri olan gazete yasaklanmış, tutsaklara sadece hapisane yönetiminin izin verdiği TV kanallarını izlemeleri dayatılmıştır. T.C. hapisanelerinin kanayan yarası olan hasta tutsaklar her zamankinden daha da fazla mağdur edilmekte, Adli Tıp Kurumu'nun ölümcül kanser, MS ve benzeri hastalıklar için dahi verdiği artık olağan hâle gelen, alenen gerçeğe aykırı "hapisanede kalabilir" raporları ile insanlar ölüme terk edilmektedir. Bugün, derhal salıverilmesi, ya da sürekli olarak yatar vaziyette hastanede tedavi edilmesi gereken ölümcül durumda 400'ün üzerinde tutsak bulunmaktadır.

Kadın tutsaklara yönelik özellikle taciz ve hatta tecavüz girişimleri artık birçok kadın hapisanesinde "sıradan" hâle gelmiştir. Bu saldırılara

tepki koyan, tavır alan tutsaklara görüş yasağı, telefon yasağı, kitap, eşya yasağı gibi hukuksuz yasaklar getirilmektedir.

Eylül ayı itibarıyla Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürlüğü'nün verilerine göre hapisanelerdeki toplam hükümlü sayısının 150 bin 135, tutuklu sayısının ise 176 bin 116 olduğu düşünüldüğünde tablonun ne kadar vahim olduğu daha da iyi anlaşılabilir. Sağlık hakkından savunma hakkına, iletişim hakkından adil ve eşit infaz hakkına kadar bütün temel hak ve özgürlükler ancak "gerçekleşmiş" bir darbeye bu kadar çok, bu kadar yaygın ve bu kadar sistematik olarak ihlâl edilebilirdi.

OHAL fırsatçılığına karşı; dışarıdakilere göre, her zaman en zor ve en korumasız durumda bulunan tutsakların yaşadığı baskı ve işkenceleri, saldırıları, hak ihlallerini daha da fazla gündeme getirmek, gündemde tutmak, insanlık onurunu savunmak boynumuzun borcudur.

Kürt milletvekillerine saldırı hazırlığı

Aralarında ne fark olursa olsun, düzenin güçleri, sadece AKP ve MHP değil, CHP de, sadece *Sabah*, *Yeni Şafak*, *Yeni Akit* değil *Sözcü* ve *Aydınlık* da, iş Kürtlere düşmanlığa gelince sözleşmiş gibi aynı tavırda birleşiyor. *Sözcü*, birdenbire Tayyip Erdoğan'ın sözcüsü kesiliyor. *Aydınlık* AKP'nin ampulünün ışığını saçıyor etrafa!

15 Temmuz darbe girişiminden sonra FETÖ, PKK ve DAİŞ'in aynı merkezden yönetilmekte olduğunu en yüksek sesle *Sözcü* haykırdı mesela. *Aydınlık* ise sadece Türkiye'de değil Suriye'de de Kürtlere düşmanlığı en ileri götüren odaklardan biri.

CHP lideri Kılıçdaroğlu ise kısa süre önce, Ağustos sonunda PKK'nın Elazığ'daki bombalı saldırısından sonra şu dehşet açıklamayı yaptı: "Terörü bitirmek için muhalefetten ne istiyorsanız vermeye hazırız." Aynı beyefendi 10 Ekim 2015'te Ankara'da 100'den fazla canın yitirildiği intihar saldırısının ertesi günü de şöyle demişti: "Teröre ve şiddete karşı atılacak her adıma koşulsuz, amansız destek vermeye hazırız." Kılıçdaroğlu'nun siyasi zekâsı ne olup bittiğini hemen anlamaya müsait olmayabilir. Vah CHP'ye! Ama daha sonra belgeleri ortaya çıktı: DAİŞ'in intihar bombacıları hakkında ihbar vardı, ama Ankara Emniyeti içinde görmezlikten gelmişti. Buna rağmen o belgeleri kimse araştırmadı bile. 11 Ekim'de uyandırmamış olan Kılıçdaroğlu, sonradan deliller ortaya çıkmış olduğu hâlde hâlâ "Terörü bitirmek için muhalefetten ne istiyorsanız vermeye hazırız" diyebilmektedir! Bu hükümete verilecek destekle Türkiye'deki kitle katliamlarına karşı çıkılmayacağını hâlâ mı anlayamadınız?

Kılıçdaroğlu'nun Kürt sorunundaki en sefil politik tutumu ise yasama dokunulmazlığının kaldırılması olayında görüldü.

3 Kasım'a rastlar mı?

Ya Tayyip Erdoğan'ın ya da AKP'nin siyasi tarzında geçmişte önemli olayların yaşandığı tarihlerin yıldönümlerinde bazen nazire yapma, bazen o tarihin temsil ettiği doğrultuyu vurgulama anlamına gelecek önemli adımlar atmak gelenek hâline geldi. Bazı önemli örnekler sayacak olursak, 12 Eylül askeri darbesinden tam 30 yıl sonra, darbenin yıldönümünde anayasa referandumu yapılması, 28 Şubat 1997'de yapılan ve Erbakan'ın koalisyon hükümetinin düşürülme sürecini tetikleyen MGK toplantısının yıldönümünde "Dolmabahçe

mutabakatı"nın kamuya açıklanması veya dokunulmazlıkların kaldırılmasına ilişkin son anayasa değişikliğini Erdoğan'ın imza için kendisine verilmiş sürenin son gününe kadar beklettikten sonra 7 Haziran 2015'te yapılan ve HDP için zaferle, kendisi için hezimetle sona eren seçimlerin yıldönümünde imzalaması en belirgin vakalardır. Bu sonuncusu ile Erdoğan, Demirtaş'a "sen bana karşı zafer kazandım sandın, ama bak şimdi seni meclisten atmanın yolunu düşünüyorum" demiş olmaktadır. Şimdi Kürt milletvekillerine sal-

dırı 3 Kasım'da başlatılırsa başka bir ilginç tablo çıkacaktır ortaya. 3 Kasım 1996, ünlü Susurluk kazasının yaşandığı tarihtir. Bu kaza "derin devlet" denen çekirdeğin bütün pisliğinin ortalığa saçılması sonucunda 1993 konseptinin mecburen terk edilmesine yol açmıştı. Bu yıl 3 Kasım bu olayın 20. yılı. HDP'li milletvekillerine taarruz o güne rastlarsa bunun anlamı şu olacaktır: "Siz 'derin devlet'i ortadan kaldırdığınızı zannedin! Biz işte onu yeniden kuruyoruz! Hem de Fethullah'sız." Sorun: kimlerle?

Şimdi tam da bu yüzden HDP'li milletvekilleri topun ağzındadır.

İşaretler birikiyor

Efkan Ala'nın azlinin AKP içinde ciddi çatlaklara işaret ettiğini *Gerçek* geçen sayısında ortaya koymuştu. Ne var ki, sadece Efkan Ala'nın görevden alınması değil önemli olan. Yerine kimin geldiği de önemli.

Yeni İçişleri Bakanı Süleyman Soylu, artık var olmayan Doğru Yol Partisi geleneğinden geliyor. Tansu Çiller-Mehmet Ağar ekürisinden. Yani ünlü 1993 konseptinin esas mimarlarının öğrencisi. O göreve geldikten sonra Mehmet Ağar en az bir toplantıda boy gösterdi. Öyle görünüyor ki Soylu Kürt hareketine ve halkına karşı özel bir

operasyon hazırlamak için görevlendirildi. Muhtemelen kolları sıvadı bile: Eylül ortasında bölgenin 22 ilinin emniyet müdürlerini bir araya getirerek önemli bir toplantı düzenledi.

Öte yandan, başlatılacak saldırının dünyadan ciddi bir tepki alması ihtimaline karşılık hazırlıklar yapıldığı da anlaşılıyor. Bütün dünyada sempati yaratmış bir

Selahattin Demirtaş'ın ve diğer önde gelen HDP'lilerin zora dayalı biçimde ifadeye götürülmesi, özellikle Avrupa'dan çok büyük tepki alacaktır. Bunu hesaplayan hükümet büyük bir ihtimalle Suriyeli mülteci kozunu yeniden oynamaya hazırlanıyor. Eylül ayında bir hafta boyunca Yunanistan'a akan mülteci sayısının aniden yaz ortalamasının beş katına çıkması, muhtemelen bir prova idi. Suriyeliler AKP için tam bir rehine topluluğu hâline gelmiş bulunuyor. Erdoğan, ne zaman Avrupalıları belirli bir konuda kendi yönelişine razı etmek istese, "vana"yı açıyor, Suriyeli akımını arttırıyor. Şayet HDP milletvekillerine saldırı başlarsa, aynı anda Yunanistan'a Suriyeli akımının da hızla artacağını beklemek gerekir.

Binlerce Kürt öğretmenin görevden alınması, belediyelerin kayyım devri de muhtemelen Kürt halkının göstereceği tepkiyi etkisizleştirmenin bir başka yöntemi olarak düşünülmüştür.

Kürtlerin siyasi iradesini çığneyemezsiniz!

HDP milletvekilleri 7 Haziran 2015 seçimlerinde 6 milyon oy alarak meclise girmişlerdi. 1 Kasım'ın propagandasız ve mitingsiz "hayalet seçim"inde bile HDP 5 milyon oy almayı başardı. Şimdi bu milletvekillerini zorla ifadeye sürüklemek, hatta daha ileri giderek tutuklamak, milyonlarıyla halkın iradesini ayaklar altına almak olacaktır! 1993 konsepti uygulanırken Orhan Doğan'lara, Hatip Dicle'lere, Leyla Zana'lara yapılanı tekrarlamak olacaktır. *Gerçek*, geçen yıl 1993 konseptine nazire olarak 2015 konseptinin uygulamaya konulmuş olduğunu vurgulamıştı. Böyle bir saldırı yapılsa 2015 konsepti 1993'le aynı yolda bir adım daha atmış olacaktır. Kürt halkı kardeşimizdir. İşçi sınıfı halkın iradesinin ayaklar altına alınmasını kabul etmemelidir!

Amerikan bayrağını indirin!

Tarihte öyle **istisnai** anlar vardır ki, insanlığın kurtuluşu için mücadele eden hareketlerin yolu emperyalizmle bile geçici, anlık, taktik anlamda kesilebilir. En çok da askeri alanda. Siyasi bağımsızlığını koruyarak. Askeri bakımdan aynı yönde vurduğunda bile anti-emperyalist olduğunu gizlemeden. Bu, işçi sınıfının ve bütün insanlığın kurtuluşu için mücadele eden komünistler için geçerli olduğu gibi, ulusal kurtuluş için mücadele edenler için belki daha da fazla geçerlidir.

2014'te Kobani'nin (Kobanê) DAİŞ'ten kurtarılması, Kürt halkının Suriye'de yarattığı özgürlük alanı Rojava'nın geleceği için hayati önem taşıyordu. Bu amaçla askeri olarak peşmerge güçleriyle işbirliği

ve ABD hava yardımının reddedilmemesini belki anlayabilirsiniz. Ama daha o aşamada hareketin bir sözcüsünün yaptığı gibi bu işbirliğini yüceltmek Kürt halkının gözünde ABD'nin (ve Barzani'nin) dost güçler olduğu duygusunu yaratmak, bölgenin öteki halkları, Türkler, Araplar, İranlılar nezdinde Kürt kurtuluş mücadelesinin kendilerinin emperyalizme esareti ile sonuçlanacağı izlenimini doğurmak doğru değildir.

Ama Suriye Kürdistanı'nın tamamında, hatta Kürdistan dışında Suriye'nin kuzeyinin bütününde, boylu boyunca ve yıllar boyunca ABD'nin kara ordusu rolünü üstlenmek; bir siyasi birim olarak Rojava'nın yerine Kuzey Suriye Federasyonu'nu koyup kendi gele-

ceğini bu işbirliğine yaslamak. İşte bu yapılmamalıdır!

Ahlâki nedenlerle değil. Siyasi nedenlerle. Geleceğini emperyalizmle ittifaka bağlayan ulusal kurtuluş mücadelesi hiçbir yerde başarıya kavuşmamıştır. Kürdistan tarihi, kaderini emperyalizmin himmetine bağlayan önderliklerin hüsrana dolu sonunun örnekleriyle doludur. Siz bugün Barzani'nin elde ettiği konumu kurtuluş mu sayıyorsunuz? Rojava'nın kendisinin kısacık tarihi emperyalizmin o hizmetkârının, Kürtlerin özgürlüğü önünde bir engel olduğunu göstermiyor mu? Velev ki bir Kürt birimi kuruldu. Bu birim bölge halklarının emperyalizmin hâkimiyeti altında inlemesine yol açıyorsa bunun Kürt halkına da yararı olmaz uzun vadede. Şimdi Irak'ta yaşananlara bakın, ne demek istediğimizi anlarsınız.

Ortadoğu'da daha ne örnekler var. Filistin halkı Osmanlı sultanından kurtuluşunu Britanya eliyle sağlamaya çalışmıştır. Gelecek yıl Filistin'in Osmanlı'dan kopuşunun 100. yıldönümü. Filistin yüz yıldır sömürge!

Stratejik işbirliği, günün biri gelir, her şeyin birbirine karışmasına yol açar. İşte şimdi **bayraklar bile karışmıştır**. Hem de dost olabilecek güçlerle değil, emperyalizmle! Tel Abyad'da yükselen ABD bayrakları, Kürt halkının kurtuluş mücadelesinin üzerine bir leke gibi yapmıştır. Çünkü Amerikan bayrağı, Amerikan ulusu için değerli olabilir, ama Ortadoğu'da zulmün, esaretin, hunharlığın simgesidir. Emperyalizmin simgesidir.

Size çağırımızdır: silin bu lekeyi Kürt hareketinin üzerinden! İndirin İblisin bayrağını Ortadoğu'nun üstünden!

Erdoğan ve AKP'nin ABD endeksli Suriye politikasının tutarsızlığı ve emekçi halkı bekleyen büyük tehlikeler

Erdoğan, ABD'nin Rusya ve Esad'a karşı sertleşmesini "Esad'ın geçiş sürecinde yeri yok" demek için uygun bir ortam olarak değerlendirdi. Bölgede Sünni mezhepçiliği yaparak hâkimiyet kurma hayaline yaslanan "Rabiacılık" politikasına geri dönüş sinyalleri verdi. Erdoğan bu politika ile Türkiye'yi büyük risklere sokuyor. Türkiye geri dönüşsüz şekilde Esad ve Rus güçleriyle karşı karşıya gelirse bunun sonu çok kanlı olur, bedelini emekçi halklar öder, nemalanan ise ABD emperyalizmi olur.

Başbakan Binali Yıldırım, Ağustos ayının sonunda Reuters, AP, CNN gibi uluslararası ajansların katıldığı bir mülakatta Suriye'de Esad'ın geçiş sürecinde muhatap alınabileceğini söylemişti. Bir ay sonra ise Cumhurbaşkanı Erdoğan, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'na katılmak için gittiği ABD'de, Reuters'e verdiği demeçte "geçiş döneminde Beşar Esad'ın yerinin olmadığını" söyledi. Devletin tepesindeki bu çelişki dikkat çekici. Ancak çelişkinin sebebi Erdoğan ve Yıldırım arasındaki fikir ayrılıklarından ziyade bir ay içinde ABD'nin konumunda yaşanan değişiklik.

ABD ve Rusya, "Esadlı geçiş, Esadsız çözüm" olarak adlandırılacak genel bir formülasyonda an-

laşmış gibiydi. Türkiye, Davutoğlu sonrası hızla Suriye politikasında değişikliğe giderek kendisini ABD ve Rusya'nın oluşturduğu denge siyasetine uyarlamaya çalıştı. Numan Kurtulmuş gibi yetkili isimlerin ağzından geçmiş politikanın yanlışlarını vurguladı. Düşürülen Rus uçağı ve öldürülen pilotlar için Rusya'dan özür dileyen Türkiye, Suriye üzerinde tekrar uçabilmek için Rusya'dan fiili izin koparabildi. Daha sonra da Rusya "Esadlı geçiş, Esadsız çözüm"e angaje olan Türkiye'ye Fırat Kalkanı operasyonu için düşük dozdaki diplomatik uyarılardan başka tepki göstermedi.

Ancak Eylül ayındaki başarısız ateşkes süreci, Deyrizor'da ABD uçaklarının Suriye ordusunu vur-

ması ve Birleşmiş Milletler insani yardım konvoyunun bombalanması gibi olayların ardından ABD-Rusya arasındaki ipler gerildi. Erdoğan da ABD'nin Rusya ve Esad'a karşı sertleşmesini "Esad'ın geçiş sürecinde yeri yok" demek için uygun bir ortam olarak değerlendirdi. Bölgede Sünni mezhepçiliği yaparak hâkimiyet kurma hayaline yaslanan "Rabiacılık" politikasına geri dönüş sinyalleri verdi.

Erdoğan aklı sıra kurnazlık yapıyor. Daha önceki kurnaz dış politikası işe yaradığı gibi yeni maceralar peşinde koşuyor. Hâlbuki bu politika ile Türkiye'yi büyük risklere sokuyor. ABD, Rusya ile açıktan karşı karşıya gelip, sıcak çatışmaya girmeden önce her zaman olduğu

gibi taşeronlarını sahaya sürmek isteyecektir. Bunun için ÖSO'nun, Nusra'nın vb. yetmeyeceği ortada. ABD, hâlihazırda Suriye'ye girmiş NATO ordusu Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) güçlerini provokasyon

için değerlendirmek isteyecektir. Türkiye geri dönüşsüz şekilde Esad ve Rus güçleriyle karşı karşıya gelirse bunun sonu çok kanlı olur, bedelini emekçi halk öder, nemalanan ise ABD emperyalizmi olur.

Bataklığa son sürat: El Bab, Rakka, Musul operasyonları

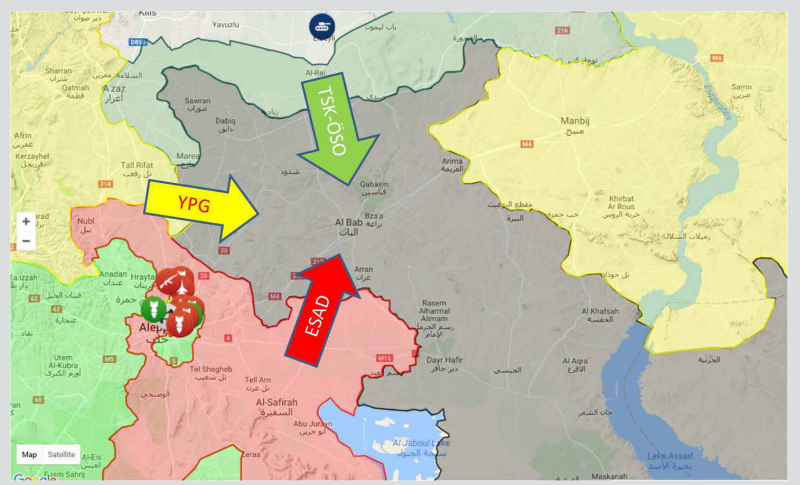
Fırat Kalkanı operasyonu, Mare-Cerablus hattının ÖSO kontrolüne girmesiyle sonuçlandı. Bu bir başarı gibi sunulsa da PYD'nin Mıncı ve Afrin'i biraz daha güneyden El Bab üzerinden birleştirme olasılığı ortadan kalkmış değil. Bu yüzden AKP iktidarı ve TSK, ÖSO'nun El Bab'a yürütmesine yönelik bir operasyon başlattı. Ancak işler sanıldığı kadar kolay olmadı. ÖSO güçleri bırakın El Bab'a yürümeyi Türkiye sınırındaki El Rai'nin güneyindeki köyleri bile tamamen kontrol altına alamayınca, Türkiye'nin Suriye'ye piyade güçlerini sokması gündeme geldi. Henüz bu olasılık resmi olarak doğrulanmamış olsa da

Türkiye hızla Suriye'nin kuzeyinde piyadenin de yer alacağı bir savaşa sürükleniyor. Tank, top, uçak destekli ÖSO çeteleri El Rai'de tikanırken YPG, Mıncı'tan değil ama bu sefer batıdan Afrin'den El Bab'a doğru topraklarını genişletmeye başladı. Suriye ordusu ise Halep kuşatmasını tahkim ettikten sonra El Bab'a doğru ilerlemiş durumda.

Bu tablo Erdoğan'ın Rakka'ya gidelim derken El Bab'tan olmasıyla sonuçlanabilir. Türkiye'nin PYD ve YPG konusundaki tutumu belli. Erdoğan'ın "Esad'ın geçiş sürecinde yeri yok" açıklamasından sonra El Bab'ın Suriye ordusunun eline geçmesi de siyasi

bir yenilgi anlamına gelir. Her durumda Türkiye'nin ABD'ye yaptığı "Rakka'ya yürüelim" teklifi inandırıcılığını tümünden yitirecektir. Dahası Suriye'de ABD'ye verdiği hizmetler karşılığında, yaklaşan Musul operasyonunda kendisine Irak ordusu, Şii milisler ve Peşmerge'nin yanında yer açmaya çalışan Erdoğan ve AKP iktidarının hayalleri de suya düşecektir.

Erdoğan ve AKP böyle bir durumla karşılaşmamak için telaşla piyadeyi Suriye'ye sürerse bunun sonu felaket olur. Bu operasyon için ya yeni oluşturulmakta olan profesyonel sözleşmeli askerleri ya da normal askerleri sahaya sürecekler. Profesyonel askerler

Irak'ın hızla profesyonelleştirilmiş askerleri gibi DAİŞ karşısında başarısızlığa uğrayabilir. Normal askerliğini yapan askerlerin ya da yine zorunlu askerliğini yapan komando birliklerinin de olası zayıflar karşısında hızla morali bozulabilir. Bir kez savaşa girildiğinde, zayıflar arttığında, yenilgiyi kabul etmedikçe daha fazla asker

göndermeniz gerekir. Bu bir kısır döngü halinde Türkiye'yi Suriye bataklığına çekecektir. Amerikan parababası George Soros vaktiyle "Türkiye'nin en iyi ihraç malı ordusudur" demişti. Orduya ihraç malı muamelesi yapıp, askeri sınırların ötesinde ABD'nin hizmetine sunmanın bedeli ağır olacaktır.

Amerikan askerine TSK kalkanı

AKP iktidarı Fırat Kalkanı'nı büyük bir milli dava gibi allayıp pullamaya çalışsa da apaçık gerçekler karşısında bu operasyon bir türlü boya tutmuyor. Kamuoyundaki milliyetçi dalgayı yanına almak isteyen AKP önce operasyonu PYD ve YPG'ye karşı bir operasyon olarak sundu. Ancak zaman içinde Mıncı'teki YPG varlığının ortadan kalkması için ABD ile birlikte hareket etmek gerektiği açıkça görünür oldu. ABD'ye rağmen Mıncı'ye yürümek gibi bir seçeneği düşünmeyen AKP ve TSK, şimdilerde Mıncı'ye yönelik tehditkâr olmak bir yana sürekli bölgede az sayıda YPG'nin kaldığına dair açıklamalar yapıyorlar. Kürt düşmanlığından milli dava çıkmayacağı, bu milliyetçi politikaların, sonunda

Türkiye'yi daha fazla ABD'nin etkisi altına soktuğu bir kez daha görülüyor.

Fırat Kalkanı'nın neye ve kime kalkan olduğu sorusu ise ABD özel kuvvetlerinin El Rai'ye girmesiyle cevap buldu. El Rai bölgesine geçen 29 kişilik ABD özel kuvvetler, askeri bölgedeki Arap milisler tarafından "Amerika defol" sloganlarıyla protesto edildi. Protesto edenler silahlı olunca protestonun barışçıl sınırları aşması şüphesiz ki an meselesi oldu. ABD askerleri Türk Silahlı Kuvvetleri'nin korumasında bölgeden uzaklaştırıldı. Yani TSK, Amerikan askerine kalkan oldu. Daha sonra ABD tarafından yapılan açıklamayla Amerikan askerlerinin Türkiye'nin isteğiyle bölgeye geldiği anlaşıldı. Bu bilgi

TSK tarafından yalanlanmadı. Türkiye'nin genel olarak El Bab operasyonunda ABD askerlerinin katılımını istediği haber ise basında geniş yer bulmuştu.

Birkaç ABD askeri protesto edildi diye kimse ÖSO milislerini Amerikan karşıtı falan zannetmesin. Birkaç grup ABD askerlerini bahane edip operasyondan ayrıldıysa da bu bir sürpriz değil. Baştan beri ÖSO kılıfı altına gizlenmiş çetecilerin geçmişte olduğu gibi her an El Nusra ya da DAİŞ saflarına geçebileceklerini söylemiştik. Öyle de oldu. Bu çeteciler Amerika ve İsrail uşaklığı yapmaya yeni saflarında devam edecekler. Daha önce Fırat Kalkanı'na katılacağını açıklamasıyla tartışma yaratan terör örgütleri listesindeki Ahrar uş Şam (MİT'in

desteklediği mezhepçi bir örgüt) ise bazı grupların ayrılmasına rağmen operasyona destek vermeye devam ettiklerini duyurdu. Tüm bunlar olurken TSK yaptığı açıklamalarda Suriye'de ölen ÖSO çetecileri için "şehit"

sıfatını kullanmaya devam ediyor.

İşte size TSK'nın ABD'ye kalkan olduğu, Türk askerinin mezhepçi çetelerle iç içe sokulduğu güya milli bir harekâtın tablosu.

Suriye'de ateş kesilmiyor, emperyalizm ve taşeronları yenilmedikçe çözüm yok

Türkiye'nin Fırat Kalkanı operasyonu ile askerlerini Kuzey Suriye'ye sokmuş olduğu da hesaba katılırsa gelişmelerin Türkiye'yi de boylu boyunca savaşın içine çekme olasılığı yüksek. Sadece Suriye'de değil tüm Ortadoğu'da insani dramlara son vermek için ABD emperyalizminin kovulması, İsrail'in yıkılması, emperyalizm ve Siyonizm işbirlikçilerinin, taşeron tekkirci ve mezhepçi örgütlerin yenilmesi dışında halkların yararına bir alternatif yoktur.

Suriye'de 9 Eylül günü ABD Dışişleri Bakanı John Kerry ve Rus mevkidaşı Sergey Lavrov yaptıkları açıklamada ateşkes ilan edilmesi için anlaşmalarını duyurdu. Ateşkes 12 Eylül'de resmen ilan edildi. Ancak bu anlaşma Suriye'de ateşin kesilmesine yol açmadı. ABD'nin "muhalif" olarak adlandırdığı mezhepçi silahlı gruplar 300 defa, Rusya destekli Suriye ordusu ise 254 defa ateşkesi ihlâl etti. Bu ihlaller Suriye'nin ateşkesin sona erdiğini ilan ettiği 19 Eylül'e kadar geçen bir haftalık zaman zarfında yaşandı.

İnsani drama tekkirci ve mezhepçileri desteklemekle son verilemez

Ateşkes fiyaskosunun ardından taraflar birbirini suçlamaya koyuldu. Suriye iç savaşında stratejik konumda olan Halep şehir merkezini kuşatan Suriye ordusunun, Rusya ile birlikte sivillerin ölümüne neden olduğu, hastaneleri bombaladığı, varil bombaları kullandığı iddia edildi. Halep'te ciddi bir insani dram yaşanmakta olduğu kuşku götürmez bir gerçek. Suriye ordusu ve Rusya kuşatmayı Halep'teki kontrolü sağlayarak tamamlamak istiyor. Bu doğrultuda kullandıkları ateş gücü sivillerin ölümüne sebep veriyor. Diğer yandan ABD'nin sivilleri ve insan haklarını savunur pozlara girmesi tam bir ikiyüzlülük örneği. Zira ABD sırf Suriye'deki Esad rejimine karşı savaşçıları için katliamcı mezhepçi örgütleri desteklemekten geri durmadı. Kamuoyu önünde açıktan desteklemediği DAİŞ, El Nusra (yeni adı Fetih El Şam), Ahrar uş-Şam gibi örgütleri ise el altından kolluyor, destekliyor.

ABD'den DAİŞ'e hava desteği

Nitekim ateşkes sürecinin başarısızlıkla sonuçlanmasında ABD emperyalizminin bu tutumu belirleyici oldu. ABD ve Rusya arasındaki ateşkes anlaşması hiç şüphesiz ki DAİŞ ve El Nusra cephesi gibi örgütleri kapsamıyordu. 17 Eylül'de resmen ateşkes sürerken Deyrizor'da DAİŞ'e karşı savaşan Suriye ordu güçleri bir anda bombalarla vuruldu. Bombalar, ABD'nin İncirlik'ten kalkan uçaklarından atılmıştı. ABD'nin hava desteği sayesinde DAİŞ kaybettiği mevzileri geri almak için karşı taarruza geçti.

ABD, Suriye ordu güçlerine karşı yaptığı hava saldırısını yanlışlıkla gerçekleştirdiğini duyurdu. Rusya bu saldırıyı Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'ne taşıdı ve diplomatik açıdan sert bir şekilde kınadı. Suriye rejimi ise elinde DAİŞ militanları ile ABD askerleri arasında yapılan görüşmelere dair ses kayıtları olduğunu duyurdu. Ses kayıtları olmasa dahi ABD'nin açıklamasının inandırıcı bir yanı olamazdı. Zira Deyrizor bölgesi Halep gibi safların iç içe geçtiği çok farklı güçlerin birbirleriyle mücadele ettiği bir bölge değil. Cephe-ler de mevziler de az çok belli. Kaldı ki ABD'nin niyeti DAİŞ'i vurmak olsaydı bile, Deyrizor bölgesinde bu hava saldırı-

sını ABD'den talep edecek bir kara unsuru yoktu. DAİŞ'le Suriye ordusu savaş-yordu ve hava saldırısı gerekli olduğunda Suriye ve Rus hava kuvvetleri pekâlâ bunu gerçekleştirebilirdi. Dolayısıyla ABD'nin açıklamaları kimseyi tatmin etmedi. Gerçek gayet açık ortada duruyordu. Eğer Suriye ordusu Deyrizor'u ele geçirirse DAİŞ'in Irak sınıрыyla bağlantısını kesecek büyük bir askeri harekâtın önü açılabilirdi. Suriye rejim güçleri iç savaşta stratejik bir üstünlük elde edebilirdi. ABD bilerek, isteyerek, planlı ve programlı bir şekilde bunun önüne geçmek üzere saldırı düzenledi. Yani Suriye rejiminin stratejik üstünlük sağlamasına karşı DAİŞ'in bölgedeki hâkimiyetini sürdürmesini yeğlemiş oldu. ABD, Deyrizor'da DAİŞ'e paha biçilmez bir hava desteği sunarken benzer bir askeri saldırı ise İsrail tarafından Golan Tepeleri'ndeki Kuanitra bölgesine yapılıyordu. Bu saldırıdan faydalanan güç ise yine tekkirci mezhepçi El Nusra örgütüydü. İsrail, ABD'nin tersine açık açık DAİŞ ve El Nusra gibi örgütleri Suriye ve İran'ın hâkimiyetine karşı ehveni şer gördüğünü söylemekten çekinmiyor.

BM yardım konvoyunun vurulmasını fırsat bilen ABD gerilimi tırmandırıyor

ABD ve İsrail'in Suriye sahinde tüm dünyanın terörist olarak ilan ettiği örgütlere hava desteği vermesi bir özürlü, sözlü pişmanlık açıklamalarıyla üstü örtülecek cinsten şeyler değildi. Suriye'de kör topal ilerleyen ateşkes arayışlarına son veren de esas olarak ABD ve İsrail'in bu tutumları oldu. Tabii ki emperyalist ve Siyonist medya en iyi savunma saldırıdır mantığıyla Suriye rejiminin işlediği suçları ön plana çıkardı. Bu sırada Suriye'nin ateşkesin sona erdiğini açıkladığı 19 Eylül günü Halep'e giden BM yardım konvoyunun vurulması emperyalistlerin imdadına yetişti. Suriye ve Rusya bu saldırı ile kendilerinin ilgisi olmadığını iddia etti. Hatta Rusya saldırı sırasında bölgede ABD'ye ait silahlı insansız hava araçlarının bulunduğu daillerinde radar kayıtları olduğunu açıkladı. Henüz netleşmiş bir şey yok. BM konvoyu Deyrizor'a misilleme olarak da vurulmuş olabilir, Deyrizor'da suçüstü yakalanan ABD emperyalizminin yeni bir provokasyonu da olasılık dahilindedir. Sonuçta BM konvoyunu kim vurmuş

olursa olsun ABD'nin bilinçli şekilde gerilimi tırmandırma politikasına zemin oluşturduğu ortadadır.

Taşeronlar beceremiyor ABD bizzat saldırmaya hazırlanıyor

ABD, bölgede Suriye ordusu ve Rusya'nın inisiyatifini arttırmasını engelleyemiyor. Sahada açıktan ya da örtülü olarak desteklediği tekkirci, mezhepçi örgütler başarı gösteremiyor. Bu yüzden ABD, Rusya ve Suriye ile açık çatışmaya girebileceğini ima edecek kadar ileri gitmeye başladı. ABD Dışişleri Sözcüsü Mark Toner'in "ilişkilerin sona ermesine yakınız, diplomatik süreç ölürse gerilim tırmanabilir" şeklindeki açıklaması "taşeronlarımızı Rusya ve Suriye'ye karşı daha etkin şekilde destekleyeceğiz gerekirse kendi savaş gücümüzü devreye sokacağız" şeklinde de tercüme edilebilir.

Suriye savaşının ateşi emperyalizmi ve Siyonizmi yakmalı

İnsani bir dramın, sivil katliamların, kitlesel göçün yaşandığı Suriye'de ne yazık ki sorunlar her geçen gün daha fazla içinden çıkılmaz bir hâl alıyor. Son gelişmeler savaşın bitmek bir yana büyük güçleri doğrudan içine çekerek daha da alevlenebileceğine işaret ediyor. Türkiye'nin Fırat Kalkanı operasyonu ile askerlerini Kuzey Suriye'ye sokmuş olduğu da hesaba katılırsa gelişmelerin Türkiye'yi de boylu boyunca savaşın içine çekme olasılığı yüksek. Bu karmaşık tablodan kim nereyi hangi bombayla bombaladı, kim kaç sivil öldürdü, kim hangi hastaneye bomba attı sorularına cevap arayarak çıkmak artık mümkün değil. Suriye'nin bu hâle gelmesindeki ana sorumlunun kim olduğunu, sadece Suriye'de değil tüm Ortadoğu'da kimin işgallerle ve savaşlarla hâkimiyet kurmaya çalıştığını görmek, bu sorunun cevabını vermek gerekir. Dürüstçe bu sorunun cevabını verdiğimizde sadece Suriye'de değil tüm Ortadoğu'da insani dramlara son vermek için ABD emperyalizminin kovulması, İsrail'in yıkılması, emperyalizm ve Siyonizm işbirlikçilerinin, taşeron tekkirci ve mezhepçi örgütlerin yenilmesi dışında halkların yararına bir alternatifin olmadığı görülecektir. Ateşin kesilmediği, pek yakında da kesilmeyeceği görülmektedir. O hâlde bu ateş emperyalizmi, Siyonizmi ve taşeronlarını yakmalıdır.

Armağan Tulun

Emperyalizm Üçüncü Dünya Savaşı'nın ağlarını örüyor

"Emperyalizm, gelecekle ilgili derin kaygıları nedeniyle siper kazmakla meşguldür. Dünya politikasını belirleyen en önemli etken, ABD liderliğindeki emperyalizmin, Rusya ve Çin'e karşı yürüttüğü ikili 'kuşatma-yaltıma' politikasıdır. Bu nedenle, ister Gürcistan veya Ukrayna'da provokasyon ya da gelecekteki herhangi başka bir senaryo, ister Güney Çin Denizi'ndeki gerginlikler ya da Kuzey Kore'nin silahlanma girişimleri gibi bir durum olsun, Rusya ve Çin güçlük çıkardıkları takdirde emperyalist dünya imha gücünü hiç çekinmeden bu iki ülkenin üstüne püskürtmeye hazırdır. Şu andaki Ortadoğu krizi, bugün aşılabilirse, yakın gelecekte patlayacak başka bir çatışmanın kostümlü provası olmuş olacaktır."

Bu uzun alıntı Devrimci İşçi Partisi'nin artık somut, elle tutulur bir tehlike hâline gelmiş olan Üçüncü Dünya Savaşı'na karşı benimsenmesi gereken politik tutumu tartışmak amacıyla 2016 yılının Şubat ayında gerçekleştirdiği I. Olağanüstü Kongresi'nde kabul edilen, dünya işçi sınıfına ve tüm ezilenlere yönelik "Savaşa karşı savaş! Dünya savaşını devrimci sınıf savaşına dönüştürelim!" başlıklı çağrıdan. Tüm gelişmeler DIP'in çağrısının güncelliğini ve yakıcılığını doğrular nitelikte...

Suriye'de 12 Eylül'de ilan edilen ve defalarca ihlâl edilerek sadece bir hafta dayanabilen ateşkesin sona ermesinin ardından ABD ve Rusya arasındaki gerilim giderek tırmanıyor. ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Mark Toner, 1 Ekim'de Washington ile Moskova'nın ilişkilerinin yaşam destek ünitesinde olduğunu söyledi. Toner'in Rusya'daki mevkidaşı Maria Zaharova ise aynı gün yaptığı açıklamada "ABD yönetimi Suriye'de yöntem değiştirerek doğrudan Şam yönetimini ve Esad'ı vurmaya kalkıştırsa bölgede taktik hareketleri, büyük depremi tetiklemiş olur" dedi. Büyük deprem?

Diğer yandan Asya'nın doğusunda ABD ve Güney Kore ile Rusya ve Çin arasındaki gerilim de devam ediyor. Kuzey Kore'nin nükleer silah denemelerini gerekçe gösteren ABD'nin, Kuzey Kore sınırına füze savunma sistemi yerleştirme kararına başından beri karşı çıkan Çin geri adım atmamakta kararlı. Kısa bir süre önce Çin Komünist Partisi'nin resmi yayın organında yayınlanan bir yazıda "Eğer ABD ve Güney Kore, Çin'in de içinde bulunduğu bölge ülkelerinin stratejik güvenliklerini tehdit ederse, bu durumda bunun bedelini öderler ve buna denk gelen karşı önlemlerle karşı karşıya kalırlar" ifadesi yer alıyor.

ABD'nin, Kuzey Kore'nin nükleer silah denemeleri yap-

masının bir güvenlik tehdidi olduğunu ileri sürmesi tam bir ikiyüzlülüktür. Dünya tarihinde savaşta nükleer silah kullanan tek bir ülke vardır, o da kendisidir. Sadece İncirlik'e 50'den fazla nükleer bomba yerleştiren, kim bilir başka hangi ülkelerin topraklarına kaç bomba yerleştirmiş olan ABD'den daha büyük bir güvenlik tehdidi insanlık için yoktur. Diğer yandan Suriye'de artan gerilimin sorumlusu da yine emperyalizmdir, ABD'dir. Bir yandan el altından mezhepçi, tekkirci çeteleri destekleyen, Suriye ordusunu "yanlışlıkla" vuran ABD'nin Suriye'de masum insanların yaşamlarını savunduğuna kim inanır! Onun tek savunduğu emperyalizmin bölgedeki çıkarlarıdır, tek düşündüğü Rusya'ya karşı bölgede mevzi kazanmaktır.

Dünya ekonomisinin Üçüncü Büyük Depresyona girmiş olması, krizin etkisiyle derinleşen uluslararası rekabet, her türlü gericiliğin, barbarlığın ve faşizmin yükselişi yeni bir dünya savaşının dinamiklerini olgunlaştırıyor. Bu çerçevede ABD'nin Rusya ve Çin'i yaltıma ve kuşatmaya yönelik her yeni girişimi büyük bir felaketin fitilini ateşleme potansiyeline sahip. Bu koşullarda emperyalizme karşı net ve tutarlı bir politikaya sahip olmak son derece önemli. Ne Rusya'da ne de Çin'de dünya işçi sınıfının takip edip, örnek alabileceği rejimler var. Ancak tüm bunlar ABD emperyalizmi ile bu güçler arasında tarafsız kalmamanın gerekçesi yapılamaz. ABD ile Irak arasında tarafsız kalan pasifist ne Sam ne Saddam politikasının maliyeti bir milyon insanın katledilmesi ve tekkirci mezhepçi barbarlığın pençesinde kıvrılan bir Ortadoğu oldu. Bugün çok daha büyük bir savaş eşliğinde benzer hataların bilançosu çok daha ağır olacaktır.

Bugün dünyada gericiliğin merkezinde ABD ve Avrupa emperyalizmi yer alıyor. Dünyayı adım adım felakete sürükleyen güçler de herkesten önce bu emperyalist güçlerdir. Barış ve huzur ufukta görünmüyor olabilir. Ama umut yok olmuş değil. Emperyalizmin yenilgisi tüm dünya halkları için eşit, özgür ve barış içinde bir geleceğin yolunu açacak. Ancak bunun için herkes üzerine düşeni yapmalı. Türkiye'de bizim payımıza, emperyalizmle işbirliği yapan kendi burjuva iktidarımızla mücadele etmek, Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını sağlamak, bu topraklarda tek bir emperyalist üs, tek bir nükleer silah kalmayınca kadar mücadele etmek, halkların kardeşliğini emperyalizme karşı mücadele içinde inşa etmek düşüyor. Devrimci İşçi Partisi bu mücadelenin çağrısını yükseltiyor!

10 Ekim'in yıldönümü: Tarihin mücadeleye çağrısı

10 Ekim katliamının üzerinden bir yıl geçti. O gün, Ankara garı önündeki manzara katıksız barbarlığın ulaşabileceği boyutların adeta resmedilmiş hâliydi. Barış umuduyla çekilen halaylar, kucaklaşmalar kana bulandı. Her zaman gururla taşıdığımız pankartları ölülerimizin üzerine örttük o gün, yanı başlarında çaresizliği yaşadık. Her birinin ismi bugün mücadele bayraklarımızda yazılı, umutları bize emanet. Bir kez daha özgürlük mücadelesinde ve sınıf kavgasında omuz omuza vermiş olduğumuz arkadaşlarımızın anıları önünde saygıyla eğiliyor, geçen bunca zamana rağmen hâlâ yaralarını saramamış olan dostlarımıza şifalar diliyoruz.

Göstermelik dava

10 Ekim katliamı Türkiye'de bir emekçi eylemine karşı gerçekleştirilen tartışmasız en büyük saldırı

olarak tarihe geçti. Dolayısıyla mahkeme süreci de bu bakımdan önem arz ediyor. Fakat "adalet" çok uzak. İddianamesi Temmuz ayında kabul edilen ve önümüzdeki günlerde görülmeye başlanacak olan dava kapsamında tek bir tutuklu sanık dahi bulunmuyor. Davaya müdahil olan avukatların katliamda sorumluluğu bulunan kamu görevlerinin de yargılanması talebiyle sundukları dilekçeleri ise mahkeme görmezden geliyor. Bu durumda davanın göstermelik olmaktan öteye geçmeyeceğini şimdiden tespit etmek yanlış olmayacaktır.

Suriyeleştirme politikasının bir sonucu

Bu katliam ilk değildi, son da olmadı. AKP hükümeti uzun bir süredir sarsılan iktidarını ayakta tutmak için yaptığı bir dizi hamlenin

neticesinde Türkiye'yi bir toplu katliamlar ülkesi hâline getirdi. Önce Kürt savaşını başlattı. Ardından Suriye başta olmak üzere Ortadoğu savaşına giderek daha fazla müdahil olduğu süreçte kullandığı tekfirci, mezhepçi örgütlerin ülke içinde serbestçe faaliyet yürütmelerine göz yumdu. Gerektiğinde ise onları birer iç savaş aygıtı biçiminde kullanarak ülke siyasetinin bir parçası hâline getirmekten geri durmadı. İktidara tutunmanın başlıca yöntemi hâline gelen Türkiye'nin adım adım Suriyeleştirilmesi politikasının sonucu,

20 Temmuz'da Suruç'la başlayıp 10 Ekim'e uzanan ve sonrasında bir dizi katliamın perdesini aralayan kanlı sürecin günümüze kadar uzanması oldu.

Geri çekilmek yok!

Bu katliamlar dizisinin, geride bıraktığımız bir yılda fiili mücadeleler üzerindeki olumsuz etkileri yadsınamaz. Ancak bu süreçte yitirdiğimiz genç yaşlı, kadın erkek her bir insanımızın aynı zamanda birer mücadele çağrısı olduğunu bir an olsun unutmadan, kararlılık-

la mücadele eden işçilerin, emekçilerin, devrimcilerin varlığına da tarihin şahitlik ettiğinin altını çizmek gerekiyor. Ülkede ve dünyada geri çekilenin kaybedeceği, barbarlığa teslim olacağı kritik bir merhaledeyiz. Bu durum işçilere, emekçilere büyük sorumluluk yüklüyor. Tüm bu yaşananların sorumluları hâlâ yerinde ve menzimizde. Önce onlardan hesap sormak için, sonra tüm bu barbarlığı dağıtmak için mücadele edelim, yüklenelim ve kazanalım. Bunu yapabilecek güç, işçi sınıfında, emekçi kitlelerde var.

Atlen Yıldırım Eğitim Seminerleri'nin sonuncusu Antalya'da düzenlendi

Atlen Yıldırım Eğitim Seminerleri'nin sonuncusu 25 Eylül Pazar günü Antalya'da düzenlendi. Etkinlik 18 Nisan günü hayatını kaybeden yoldaşımız Atlen Yıldırım'ın anısına hazırlanmış video gösterimi ile başladı. Seminerler kapsamında iki ayrı oturum gerçekleştirildi. "Anti-empyralist Mücadeleler" başlıklı ilk oturumun sunumunu Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek yaptı. Dölek, Osmanlı'nın son yıllarından günümüze kadar uzanan anti-empyralist mücadelelere değinirken, bu topraklarda anti-empyralist mücadelenin bir gelenek olduğunu vurguladı. Sunumun ardından tartışma bölümüne geçildi. Tartışmalar esnasında anti-mücadelelerin sınıf mücadelesinin gereği olduğu üzerinde durula-

rak, Ortadoğu'nun içinde bulunduğu durum değerlendirildi. Bu kapsamda Ortadoğu halklarının kurtuluş mücadelesinin anti-empyralist mücadelelerden geçtiği vurgulandı.

"Türkiye'de Sınıf Mücadeleleri" başlıklı ikinci oturumun sunumunu ise Devrimci İşçi Partisi Genel Başkanı Sungur Savran yaptı. Sunumun başında insanlık tarihinin bir sınıf savaşımı tarihi olduğunu vurgulayan Savran, yaşamımızın her anında sınıf mücadelesi verildiğini belirtti. Osmanlı'dan günümüze bu topraklarda yaşanmış sınıf mücadelelerine değindi. Oturumun tartışma bölümünde OHAL'i dağıtacak gücün işçi sınıfı olduğu vurgusu üzerinde duruldu.

Etkinlik müzik ve şiir dinletisiyle son buldu.

Bertolt Brecht, Vedat Türkali, Tarık Akan: Kültür-sanat alanında proletarya hegemonyası

Sanat ve edebiyat alanında ya da daha genel olarak kültür alanında, proletarya hegemonyası çok önemlidir. Sınıf mücadelesinin bütün yükseliş dönemleri bunu sağlayacak sanatçılara ihtiyaç duyar, onları yaratır. Proletaryanın yanında saf tutmuş sanatçılarımızı sahiplenelim, onlara göz bebeğimiz gibi bakalım!

Eylül ayı içerisinde edebiyat ve sanat dünyasından iki önemli insanımızı yitirdik. Önce asırlık çınar Vedat Türkali'yi, sonra çok erken bir ölümle Tarık Akan'ı. Her ikisi de Gerçek gazetesinin internet sitesinde ayrı ayrı anıldı. Ağustos sonunda ise Gerçek sitesi bundan 60 yıl önce yitirdiğimiz, 20. yüzyılda yaşamış en önemli tiyatro adamı ve büyük bir şair olan Alman Bertolt Brecht'i andı.

Gerçek gazetesi ve sitesi elbette düpedüz siyasi yayın organlarıdır: Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yaygın organları. Peki, neden böyle edebiyatla, sinemayla, tiyatroyla yakından ilgileniyor? Büyük düşünürümüz Marx'ın düsturu elbette bizim için geçerlidir: "İnsani olan hiçbir şey bana yabancı değildir" anlamına gelen Latince özdeyişi, Marx kendisi için en önemli ilke sayarız. Biz de sayarız. Hele bu örneklerde olduğu gibi, "insani olan", aynı zamanda insan türünü yücelten, daha aydınlık, daha bilinçli, daha vicdanlı bir yaşama çağırın büyük sanatçılarsa.

Ama mesele bundan ibaret değil. Sanat ve edebiyat dolaylı ama çok derin bir anlamda politik ve ideolojik alanlardır. Her alan gibi burada da tek bir sanattan, tek bir edebiyattan söz etmek olanaksızdır. Şayet modern dünyada iki ana sınıf sosyo-ekonomik hayatta karşı karşıya geliyor ve kimi zaman örtülü biçimde kimi zaman açık, hatta ölüme mücadele ediyor, sanatın ve edebiyatın, sanatçının ve edebiyatçının bundan etkilenmemesini beklemek, bu büyük kavgada tarafsız kalabileceğini düşünmek mümkün değildir. Her sanatçı, kendisi istese de

istemese de, amaçlasa da amaçlamasa da, son tahlilde sınıflardan birinin ideolojik evreninde yerini alır. Hayata o sınıfın gözlerinden bakar, algılaması ona göredir, vereceği ürünler de buna uygundur.

Sanatı olmayan devrimci hareket kitleye mal olamaz!

Ama etki tek yönlü değildir. Sanat ve edebiyat insan türünün düşünüş, duyuş, yaşayış tarzlarından biri hâline gelmiştir artık. Sanatçı toplumdan ve toplum içinde hareket eden, aşık olduğu kadar kavgaya da giren, dostluk kurduğu kadar devrim uğruna mücadele eden, kendi dışındaki kuşaklarla ilişki kurduğu kadar politika da yapan insanlardan etkilenir elbette. Ama tersinden bakıldığında o insanlar da kendilerine, yüreklerine, bilinçlerine değmeyi bilen sanatçılardan etkilenirler. Bir süre sonra Bertolt Brecht'in "Ana"sının başkarakteri ya da "Kafkas Tebeşir Dairesi"nde küçük çocuğa sahip çıktığı için onun anası olmayı hak eden hizmetçi kadın gibi yaşamaya karar verirler. Vedat Türkali'nin

Cem Karaca'dan bile "işçi kalmayı" öğrenirler!

İşçi sınıfı ve emekçiler, kendilerinden öğrenen sanatçılardan öğrenirler. Birbirleriyle ve dünya ile yepyeni duyarlılıklar temelinde ilişkiler kurarlar. Böylece kendilerini burjuvadan veya küçük burjuvadan, onlarla aynı ulustan ve dinden oldukları hâlde, hayatın bütün alanlarında ayırmaya başlarlar. Devletin, ya bir sınıfın hayatı yaşayış tarzını ya da ötekininkini ayakta tutmaya yaradığını görürler.

İşte bu yüzden sanat ve edebiyat alanında ya da daha genel olarak kültür alanında, proletarya hegemonyası çok önemlidir. Sınıf mücadelesinin bütün yükseliş dönemleri böyle sanatçıları yaratır ve gerektirir. Hani Lenin'in bir sözü vardır: "Devrimci teori olmaksızın devrimci bir hareket olamaz." Biraz abartma pahasına şöyle de diyebiliriz: "Devrimci sanat ve sanatçılar olmaksızın devrimci hareket kitlesel-leşemez." Proletaryanın yanında saf tutmuş sanatçılarımızı sahiplenelim, onlara göz bebeğimiz gibi bakalım!

Devrimci İşçi Partisi, Vedat Türkali'nin cenazesinde...

Kadınlar, bir kez daha öz savunmayı yükseltelim!

Bir süredir darbe girişimi, so-ruşturmalar, OHAL, Suriye'de sa-vaş derken kadına yönelik şiddet haberleri gündemde epey geri sıralarda kalmıştı. Ülkedeki tüm bu hengâmeden sıyrılıp gündeme otu-ran olay ise genç bir kadının şort giydiği için otobüste saldırıya uğ-ramasıydı. İş çıkışı evine gitmekte olan Ayşegül Terzi'nin şort giyme-sine "sinirlenen" Abdullah Çakı-roğlu, "bunların kafasını koparmak lazım" diyerek genç kadının yüzü-ne tekme attı. Duruma yalnızca bir yolcu müdahale ederken şoför ise kadını hastaneye götürmek yerine durakta indirdi!

Saldırgan kısa sürede yakalandı. Ancak manevi olarak tahrik oldu-ğunu söyleyen saldırgan "birine tekme atmak" çok da büyük bir suç olma-dığı için serbest bırakıldı. Gelen tep-kiler üzerine ise tekrar yakalanarak bu kez meselenin bir tekmeden faz-lası olduğu gerekçesiyle tutuklandı. Tepki kadınların tepkisiydi. Başba-kan Binalı Yıldırım ise mırıldandı! Abdullah Çakıroğlu'na öfkesinden dolayı hak verdi, "hoşuna gitme-yebilir, mırıldanırın" açıklamasını yaptı. Biz de diyoruz ki hoşunuza gitse de gitmese de, tekme de ata-mazsınız mırıldanamazsınız da!

Kadına yönelik suçlara caydırıcı cezalar!

Kadına yönelik şiddet vakaları-nın hemen hepsinde olduğu gibi bu-rada da iki önemli sonuç bir kez daha ortaya çıkıyor. Birincisi, kadına yö-nelik şiddetin ayrı bir kategori ola-rak değerlendirilmesi zorunluluğu. Çünkü burada atılan bu tekme; so-kakta, trafikte kavga eden iki kişinin birbirine attığı tekme olmuyor. Ka-dınların özgürlüğüne atılıyor, kadına yönelik sistemik şiddetin bir parçası oluyor. Her şiddet haberi karşısında erkek egemenliğinin sesi "gece so-kakta ne işi vardı" ya da "aile içinde

olur" diye yükseldikçe, erkeklere tahrik indirimleri yapıldıkça, birileri mırıldandıkça tekmelerin arkası ke-silmiyor ve kadınlar yaşayamaz hâle geliyor. Bu nedenle kadına yönelik suçlar ayrı bir kategori olarak kabul edilmeli ve bu suçlara karşı caydırıcı cezalar uygulanmalıdır. Ter-sinden, bu saldırılara karşı kendini

korumak da bütünüyle meşru kabul edilmeli, canını savunan, öz savun-ma hakkını kullanan kadınlara ceza verilmemelidir. Çilem Doğan tahlil-yede edilmiş ancak beraat etmemiştir. Pek çok kadın Çilem kadar da şanslı olmamıştır. Defalarca ölümler burun buruna gelen, sürekli şiddet gören kadınlar en sonunda şiddeti uygu-

layan erkeği öldürdüklerinde uzun süreli hapis cezalarına çarptırılmış-lardır. Kadının haklı görülmesi için illa ölmesi mi gerekir?

Öz savunma örgütlenmeleri kuralım!

İkinci sonuç ise öz savunma-

nın yükseltilmesi gerekliliğidir. Türkiye'de her gün onlarca kadın saldırıya maruz kalıyor, pek azı gündeme geliyor. Kamuoyunda in-fial yaratmadığı sürece saldırgan-lar serbest kalıyor. Şiddetten kaçıp karakola giden kadın evine geri gönderiliyor, öldürülen kadınla-rın çantalarından koruma kararları çıkıyor. Yargısıyla polisiyle dev-let kadını korumuyorsa kadınlar kendi kendini korumalıdır. Bu ise kadınların tek başına kahramanlık göstermesiyle değil kolektif bir mücadeleyle, öz savunma örgütlen-meleri ile yapılabilir. Bunlar siyasi partilerden, sendikalarından, meslek örgütlerinden kadınların bir araya geldiği yaygın örgütlenmeler ol-malıdır. Tacizin, tecavüzün, şidde-tin yaşandığı anda sona erdirilmesi ya da başlamadan engellenmesi için müdahale edecek, kadının yalnız hissetmemesini sağlayacaktır. Erkekler için caydırıcı olacak, ka-dınlara ise güç verecektir. Erkekler tekme atmadan, mırıldanmadan önce iki kez düşüneceklerdir.

DİP'li Kadınlar diyor ki:

- Kadınlara yönelik suçlar ayrı bir kategori olarak değerlendirilsin ve bu suçlulara ağırlaştırılmış caydırıcı cezalar uygulansın!
- Kadınlara karşı işlenen taciz, tecavüz ve cinayet gibi suçlara ilişkin davalarda "iyi hâl" ve "haksız tahrik" indirimine son verilsin!
- Kadına yönelik şiddetin tekrarlayan niteliği göz önünde bulundurularak denetimli serbestlik uygulamasından, kadınlara karşı suç işlemiş olanların faydalanması engellensin!
- Şiddete karşı öz savunma hakkını kullanan kadınlar yargılanamaz. Öz savunma yaptığı için tutuklanan, hüküm giyen tüm kadınlar serbest bırakılsın!.

- Kadınların korunmasının önündeki tüm bürokratik ve fiili engeller kaldırıl-sın! En küçük karakollar da dâhil olmak üzere tüm kolluk kuvvetleri içinde, psikologlar gibi özel eğitimli ve çoğunluğu kadın uzmanlardan oluşan birimler kurulsun!
- Kadınların koruma başvuruları doğrultusunda görevini yapmayan, gecikmeden gerekli tedbirleri alma-yan idari görevliler, polisler, savcılar, hâkimler ve bakanlık görevlileri gö-revden alınsın, cezalandırılsın!
- Kadınların geceleri şiddetten koru-nabilmesi için sokaklar iyi aydınlatıl-sın, kamu ulaşımı yaygınlaştırılsın! Fabrikalara, işyerlerine personel ser-visi zorunluluğu getirilsin!

- Kamu tarafından finanse edilen, kadınların yönetiminde olan yeterli sayıda kadın sığınağı açıl-sın!
- Korunma ve sığınma talep edenler öncelikli olmak üzere her kadına iş ve sosyal güvence sağlansın!

- Kadınların korunması için bütçeden pay ayrıl-sın, şiddet gören ve şiddet tehdidi ile karşı karşıya kalan çalış-mayacak durumdaki kadınlar mali olarak da güvence altına alınsın!

Kadınlar şiddete alışmadı!

"Boğazı kesilip başı taşla ezi-len kadının katili yakalandı", "Üç ay önce ayrıldığı karısını bıçak-layarak öldürdü", "Boşanmak isteyen karısını öldürdü". Bunlar haber sitelerinde yer alan, ben-zerlerine sık sık denk geldiğimiz kadına yönelik şiddet haberlerinin sonuna ünlem bile koyulmayan başlıkları. Hükümet temsilcile-ri söylemleriyle kadına şiddeti meşrulaştırmaya çalışırken med-ya da bu tür haberlerle kadınları sindirmeyi amaçlıyor. Korku ve umutsuzluk saçmaya çalışıyorlar belki ama bilmezler ki kadınlar bu başlıkları gördükçe öfkeleniyor-lar, öfkelenirken mücadele ediyor, kazanıyor, umutlanıyorlar.

O kadar çok ki kendini savu-nup haklı davasını kazanan ka-dın. O kadar çok ki yaşamlarını, bedenlerini savunup sadece bu

yüzden burjuva mahkemelerinde yargılanıp beraat eden kadın. Biz birkaçını duyabiliyoruz sadece.

"Hep kadınlar mı ölecek, bi-raz da erkekler ölsün" diyen Çi-lem Doğan kadınların sesi oldu. Öz savunma olgusu Çilem'le bü-tünleşti, Çilem kadınların umudu oldu. Kim bilir kaç kadın Çilem'i düşünüp, ondan cesaret alıp gör-düğü şiddete bir dur dedi. Sonra, "hep erkekler mi öldürecek" di-yen Semra Teyze'yi gördük. 60 yaşındaki Semra Teyze dayan-a-mamış şiddete öldürmüş kocasını. Çilem'den, Semra Teyze'den baş-ka hayatlarını savunmuş kadınlar yok mu sanıyorsunuz?

Şiddetin karşısında öz savunma

Zonguldak'ta 18 yıl boyunca kocasından şiddet gören bir ka-

dın kocasını boğarak öldürmüş, mahkemece yapılan yargılamanın sonunda kadının meşru müdafaa hakkı göz önünde bulundurulmuş, beraat etmiş. Kendisini fuhuşa zorlayan kocasını öldüren kadın haksız tahrik indiriminden yararlanmış. Bu medyada çok da yankı bulmayan, kadınların kendi özsa-vunmalarının örnekleri yalnızca.

Kadınların kendi bireysel hay-yatlarını savunmalarının yanı sıra dünyanın birçok yerinde öz savun-ma örgütleriyle tüm kadınların şiddete karşı mücadelesi yükseli-yor. Gulaab Gang (Gulabi Çetesi) Hindistan'da 2006 yılında kurulmuş bir grup. Bu grup kadınlara şiddet uygulayan erkekleri bambu sopalarıyla dövüyor. Gulabi Çe-tesi diğer ülkelerde de kadınlara ilham olmuş. Bunlardan biri Ku-zey Amerika'da kurulan Warrior

Sisters (Savaşçı Kızkardeşler). Kurucusu Sam Krop "İnsanlar kadınların çaresiz olmadığını ve kendilerini savunmayı öğrenece-ğini bilmeliler, biz kadınlara bir seçenek olarak öz savunmayı öğ-reterek basmakalıp fikirlerini yı-kıp kendilerini koruyacak araçları vermiş oluyoruz" diyerek ka-dınları öz savunmaya çağırıyor. Ka-nada, İspanya gibi daha birçok ül-kede de kadınlar kendi öz savunma örgütlerini kuruyor, kendilerini fi-ziksel olarak savunacak teknikleri

de kolektif bir biçimde öğreniyor. Türkiye'de de bu yönde dene-yimlere, çabalara her gün yenileri ekleniyor. Bu çabaları çoğaltmak gerek. Şiddet gördükleri kocaları-na, sevgililerine, babalarına, erkek kardeşlerine ya da hiç tanımadık-ları erkeklerle karşı, kadınların bedenlerini ve yaşamlarını savun-mak için emekçi kadınların öncü-lüğünde, sendikalarımızı, siyasi partileri, meslek örgütlerini, kadın örgütlerini seferber edelim, özsa-vunma örgütlenmeleri kuralım.

Gençlik mücadelesi

Piyasanın çarkları arasında bir gelecek yok

Bugün eğitim, kişinin kendini geliştirmesi, yeteneklerini açığa çıkarması için değil tamamen piyasaya kalifiye eleman yetiştirmek için sermaye tarafından kullanılan bir araç durumunda. Biz Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak diyoruz ki; üniversiteler kâr güdüsü gözetilmeksizin halkın da yararlanabileceği ve herkesin eşit koşullarda okuyabileceği kurumlar hâline gelsin. Eşitsizliğe, işsizliğe, geleceksizliğe karşı Özgür Emekçiler Üniversitesi için mücadele etmekten başka yol yok!

Günümüzde eğitimin özelleştirilmesi ve piyasalaştırılması, halkın eğitim olanaklarına ulaşmasını her geçen gün daha da zorlaştırırken öğretim kurumlarının halk için değil, sermaye için var olması sonucunu da doğuruyor. Öğrenciler, adeta yükseköğretim kurumları için piyasa koşullarına uygun, mezun olur olmaz hatta daha mezun olmadan stajyer olarak kapitalizmin çarklarına atılan emekçi adayları hâlinde. Eğitim, kişinin kendini geliştirmesi, yeteneklerini açığa çıkarması için değil tamamen piyasaya kalifiye eleman yetiştirmek için sermaye tarafından kullanılan bir araç durumunda.

Bologna süreci ile Avrupa'da eğitimin piyasalaştırılması hızlandırılmış ve farklı bir boyut kazanmıştı. 1999 yılında imzalanan Bologna Bildirgesi "Avrupa vatandaşlığı" gibi kavramlardan dem vurarak "Avrupa Yükseköğretim Alanı" oluşturulması amacıyla üniversitelerin, piyasanın ihtiyaç duyduğu nitelikli elemanla-

rın yetiştirilmesi rolünü daha da ileri taşıyordu. Bildirgeye göre öğrenciler lisans programlarından mezun olduğunda Avrupa işgücü piyasasında aranan nitelikleri karşılayacak seviyede olmalıydı. Ayrıca üniversiteleri sermayenin kârını katlamasının bir aracı hâline getiren bu durum, üniversitelerde üretilecek olan bilginin de niteliğinin "kâr oranı" ba-

kımından değerlendirilmesi ve kâr getirmeyen bilginin adeta önemsiz bir bilgi hâline gelmesine sebep olmaktadır.

Sistemin kurtuluş önerisi: "kendini satmak"

Üniversitelerdeki kariyer kulüpleri, şirket reklamları hatta geçtiğimiz senelerde Anadolu Üniversitesi'nde düzenlenen "kendini sat" başlıklı seminerler gibi organizasyonlar öğrencilerin geleceklerini, kendilerini kapitalizmin çarkları arasında pazarlamasına bağlıyor. Sistem, okul masraflarını bile zor karşılayan öğrencileri bir süre sonra tek kurtuluşlarının kendilerini "satmak" olduğuna inandırmaya çalışıyor. Bu durumda eğitim kurumları, zaten halkın kendini geliştirebileceği ve bilimin paranın güdümünden sıyrılarak geliştiği ve üretildiği yerler olmadığı gibi eğitim de teknokentler gibi projelerle her geçen gün üniversitelerin piyasaya daha

fazla entegre olmasıyla sonuçlanıyor.

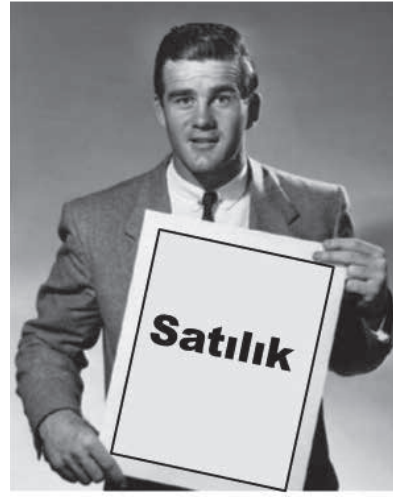
Bu tabloda, mezun olabilen öğrencileri bekleyen şey ise ya işsizlik ya da ucuz işgücü olarak çalışmak oluyor. Yani tüm bu reklamların, piyasacı eğitimin arasından sıyrıldığı öğrencileri bekleyen gelecek hiç de iyimser olmuyor. Üstelik öğrenciler mezun olup çalışmaya başladıkları zaman da yaşam boyu öğrenim programları ile piyasanın değişen koşullarında sürekli "istihdam edilebilir" olmaları için devamlı bir yarışa sürükleniyor.

Özgür Emekçiler Üniversitesi için mücadeleye!

Bunun yanında bugün herhangi bir emekçinin üniversitenin kapısından geçebilmesi yani üniversitenin imkânlarından faydalanması, bu eğitim kurumlarında çeşitli alanlarda bilgi edinmesi, kendini geliştirme için olanak bulması ise piyasanın böyle bir ihtiyacı olmadığı için

mümkün değil.

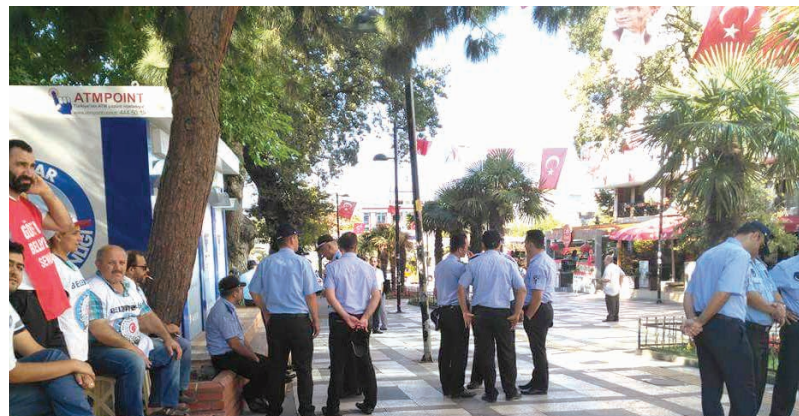
Biz Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak Özgür Emekçiler Üniversitesi'ni savunuyoruz. Yani diyoruz ki; mevcut durumun aksine üniversiteler kâr güdüsü gözetilmeksizin emekçi halkın da yararlanabileceği ve herkesin eşit koşullarda okuyabileceği kurumlar hâline gelsin. Öğrenciler bugün olduğu gibi geçim derdine boğulmadan, kalacak yer sıkıntısı çekmeden rahatça kendilerini geliştirebileceği, toplum yararına bilimin üretildiği bir ortamda nitelikli bir eğitim olanağına sahip olsunlar. Fakat kapitalizm sürdüğü müddetçe üniversitelerin sermayenin güdümünden çıkması ve özgürleşmesi, emekçi halkın yararına işlemesi mümkün değil. O halde tüm bu eşitsizliğe, işsizliğe, geleceksizliğe son vermek için Özgür Emekçiler Üniversitesi mücadelesini, kapitalizme karşı topyekûn bir mücadele ile ele yürütmekten başka yol yok!

Fabrikalardan kampüslere OHAL'e karşı topyekûn mücadele

Darbe girişiminin ardından ilan edilen OHAL, kısa sürede ne için ilan edildiğini ve neye hizmet ettiğini göstermiştir. OHAL bahanesiyle Avcılar Belediyesi'nden İstanbul Üniversitesi Çapa Hastanesi'ne kadar işçilere çeşitli saldırılar olmuştur. KHK'larla on binlerce kamu çalışanı işlerinden atılmıştır. OHAL'in darbe girişimiyle bir ilgisi kalmamıştır. AKP hükümeti işçi sınıfına saldırılarını artırırken kendine muhalif olan birçok kesime karşı baskısını da arttırmıştır. Bu en açık hâliyle üniversitelerde kendini göstermektedir. Bir yandan halkın OHAL'den etkilenmeyeceğini söylerlerken diğer yandan üniversitelerde en ufak siyasi faaliyeti dahi engelleyecek kararlara imza atmışlardır. Birçok okulda OHAL var denilerek öğrencilerin siyasi çalışmalarını engellenmeye çalışılıyor. Hatta Mimar Sinan Üniversitesi'nde belirli bir saatten sonra kampüsün içerisinde kalmak dahi yasaklanmış durumda. Güvenlik amirlerinin ve polislerin her tartışmada sarf ettikleri ilk sözcük OHAL oluyor. Bu durum, OHAL'in gençlik hareketlerinin önüne örülen duvar niteliğini açıkça ortaya koyuyor. **Gençlik, sınıf saldırılarına karşı sınıfa ve geleceğine sahip çıkmalıdır.**

Bugün OHAL'in ilan edilmesiyle birlikte kıdem tazminatının

fona devredilmesi için çalışmalar hızlandırılmıştır. Gençlik geleceğine sahip çıkmak için kıdem tazminatının kaldırılıp fona devredilmesine karşı durmalıdır. Kıdem tazminatının fona devredilmesi kolayca işten çıkartılmak, yani güvencesiz çalışmaktır. İşsizliğin giderek artması, gençler için iş bulamamak ve iş bulduğunda daha düşük ücretlerle

işe başlamak demektir. Bu uygulamalar, liselilerden üniversite öğrencilerine kadar geleceğin emekçileri olarak bütün gençliğin ortak sorunudur. Gençlik geleceğimizi tehdit eden bu girişimlere ve OHAL'in kendisine karşı mücadele etmelidir. Öyleyse OHAL'e karşı gençlik, sınıfının yanında emekçilerle omuz omuza mücadele etmelidir.

Sınıf'ın 8. sayısı çıktı!

Liseliler olarak bizi birbirimizle yarıştıran, paralı ve eşitsiz eğitim sistemine karşı el ele verip sesimizi beraber yükseltelim. Sınıf dergisi ile liselilerin sorunlarını bağıralım. Rakip değil yoldaş olalım!

Yeni bir eğitim döneminin başlamasıyla kimimiz TEOG sınavlarının adaletsizliğiyle belki de hiç istemediği liselere yerleşti, kimimiz sözde teknik eğitim özünde ise staj sömürüsüne maruz kalacağı bir yıla başladı, kimimiz ise son senesinde YGS ve LYS yükünü sırtladı ve bu sınavların stresine kapılıp kara kara düşünmeye başladı. Gerek lise olsun gerek ortaokul, öğrenciler en verimli yıllarını beş şıkkın arasındaki tek doğruyu bularak geçiriyor! Yetmiyor bir de bu beş şıklı soruların çalınmasına, şifrelenmesine ve hatta onlarca akademisyenin toplanıp hatalı sorular hazırlamasına hep beraber şahit oluyoruz.

Bunca ayıp henüz unutulmamışken AKP'nin eğitim müfredatında yaptığı değişikliklerle dindar nesil yetiştirmesine ve birçok düz lisenin imam hatiplere dönüştürülmesine göz yummayacağız! Zorunluluktan, puanı oraya yettiği için veyahut aile baskısıyla imam hatiplerde okuyan öğrencilerin sesi soluğu olacağız!

Geleceğin nitelikli işçi adayları olan meslek liselilerin patronlar için ucuz iş gücü olarak kullanılmasını, sosyal medyada mizansenlerle küçük düşürülmesinin yanı sıra stajlarla beraber daha şimdiden kapitalist sistemin sömürüsüne maruz kalmasını kabul etmeyeceğiz!

Bizi birbirimizle yarıştıran, paralı ve eşitsiz eğitim sistemine karşı el ele verip sesimizi beraber yükselteceğiz. Zaman, hem bugününümüz, hem de geleceğimiz için mücadele zamanıdır!

Sınıf bülteni; liselilerin sorunlarını bağrarak, liselilerle isyan bayrağını açacaktır!

Liselilerde eğitimin ezberciliğine ve niteliksizliğine, meslek liselerindeki staj sömürüsüne karşı sadece ve sadece iki sınav uğruna geçen 4 yılımızın isyanını Sınıf bültenimize taşıyoruz, tüm liseli dostlarımızdan bülten ve faaliyetlerimize katılmalarını bekliyoruz.

Liseliler! Sistemin bizi yarıştırtmasına izin vermeyin. Gelin! Rakip değil yoldaş olalım!

Dünya kazan devrim kepçe

Siyah öfke yeşil sahalarda!

Amerikan futbolu, bizim coğrafyamızda ilgi çekmeyen bir spordur, icap da etmez zaten. Dahası dünyanın birçok ülkesinde popüler olan basketbolun, bazı Latin Amerika ve Asya ülkelerine yayılmış beyzbolun ve kuzey ülkelerinde pek sevilen buz hokeyinin aksine, herhalde ABD çıkışlı sporlar arasında, diğer halkların ilgisini hemen hemen hiç çekmemiştir. Fakat Amerikalıların en çok sevdiği spor da işte bu Amerikan futboludur. Şubat ayında oynanan final maçı ise her sene Amerika'da yılın en çok izlenen televizyon programı olur. Yoğun bir fiziksel efor gerektirdiğinden olacak, sezonu yalnız 6 ay sürer ve 6 aylık aranın ardından sezonun başlaması ile birlikte tüm gözler sezonun açılış maçlarına döner.

Bu sene, hazırlık maçlarının sonu yaklaşırken, hangi takımın savunmasının iyi olduğu ya da hangi genç oyuncunun gelecek vaad ettiği tartışmaları, bu ligin San Francisco 49ers isimli en önemli takımlarından birinin en gözündeki oyuncularından biri olan Colin Kaepernick'in ABD milli maçında ayağa kalkmayı reddederek diz çökmesi ile kesildi. ABD polisinin iki silahsız siyahiyi hunharca katlettiği, bunu protesto etmek için sokağa dökülen ve çoğunluğu siyahilerden oluşan kitlelere acımasızca saldırı içlerinden birini öldürdüğü koşullarda yapılan bu eylem hızla Amerika'nın en önemli gündem maddelerinden biri hâline geldi. Maç sonrası yaptığı açıklamada "siyahları ve renkli insanları ezen bir

ülkenin bayrağına saygı göstermek için ayağa kalkmayacağım" diyen Kaepernick'e her geçen hafta ligin başka takımlarından oyuncular katıldı. Bazı takımlardaki siyahî oyuncular topluca kol kola girerek diz çökerken, bazı oyuncular ise sağ yumruklarını sıkarak gösterdiler tepkilerini.

Bu protestolar sırasında, bir de ilginç olay yaşandı. Kaepernick'in takımı San Francisco 49ers ile Seattle Seahawks arasında tabiri caizse bir "ezeli rekabet" vardır. Bu takımlardan biri Galatasaray diğeri ise Fenerbahçe olarak düşünülebilir. 2013'te bu iki takım arasında oynanan yarı final maçı boyunca Seattle taraftarları, San Francisco'nun oyun kurucusu olan Kaepernick aleyhinde tezahüratta bulunmuş, maçı da Kaepernick'in son anlarda yaptığı bir top kaybıyla San Francisco kaybetmişti. Birkaç hafta önce bu iki takım arasında oynanan maçta ise, ABD marşı okunduğu sırada Kaepernick protestosuna devam ederek diz çökerken, Seattle takımının birçok oyuncusu da kol kola girerek ona desteğini gösterdi, kol kola giren oyuncular arasında, 2013'te Kaepernick'e o meşhur top kaybını yaptıran Richard Sherman da vardı. **Gerçek** gazetesi, Charlotte'ta eylem yapan siyahîleri "Sinan Cemgil'in siyahî torunları" diye haberleştirmişti. Burada da karşımızda 2013'te Gezi ile

başlayan halk isyanı sırasında, farklı takımların formlarıyla kol kola yürüyen "renklerin kardeşliğinin" siyahî kardeşleri var!

Son gelinen noktada, protestolar birçok spor dalındaki yüzlerce sporcunun yanı sıra Amerikan ordusuna dahi sıçramış durumda. Twitter üzerinden, "VeteransForKaepernick" (Gaziler Kaepernick'in yanında) sloganıyla, içinde beyazların da bulunduğu onlarca asker Kaepernick'e destek vermesinin ardından iki siyahî Amerikan denizcisi, marş okunurken ayağa kalkmayı reddetti. Protestolar durulmak bir yana çığ gibi büyüyor. Denebilir ki, ezilenlerin yumruğu Muhammed Ali'nin Vietnam Savaşı'na gitmeyi reddetmesinden ve iki siyahî atletin olimpiyatlarda yumruklarını kaldırmasından bu yana ABD'nin gördüğü en büyük sporcu protestosu, önceki örnekleri aşabilecek biçimde ilerliyor. Trump'ın serseri mayın faşizmi dâhil her türlü tehlikeyi alt edebilecek güç de, iki gerici alternatifi kitlelerin önüne koyan ABD seçimlerinde değil, bu siyahî öfkede yatıyor.

"Filipin tipi barbarlık"

Barbarlık çirkin yüzünü dünyanın dört bir yanında gösteriyor. DAİŞ'in tekfirleri bir yandan, Avrupa'nın yükselen faşist ve proto-faşist partileri öte yandan her gün gazete ve televizyonlarda arz-ı endam ediyor. "Serseri mayın faşisti" olarak adlandırılacak Trump'ın ABD'de iktidara gelmesi her gün daha olası hâle gelirken, Fransa'da proto-faşist FN'nin (Ulusal Cephe) lideri Marine Le Pen'in cumhurbaşkanlığı seçimlerini kazanabileceği dillendiriliyor. (Le Pen'in cumhurbaşkanı olduğu bir senaryoyu anlatan bir çizgi roman Fransa'da birkaç aydır çok satanlar listelerinden inmiyor). Bu örnekler yoğun biçimde dikkat çekerken, dünyanın başka köşelerinde de barbarlığın yürüyüşü sürüyor. Müslüman azınlığa karşı girişilen katliamlardan sorumlu olan Modi, 1.25 milyarlık Hindistan'ın başına geçeli iki sene oldu, şimdi ise sahneye Asya'nın büyük ülkelerinden Filipinler çıkıyor.

9 Mayıs'ta gerçekleşen başkanlık seçimlerinde iktidara gelen Duterte, basında sıkça "popülist" lider diye anılarak haberleştirildi. Ne olduğu muallâk, beş benzeri yan yana getirmek için kullanılan bu ifadenin ötesine geçtiğimizde ise, bağıra bağıra gelen bir katliam rejimiydi Duterte'nin vaad ettiği. Abarttığımız düşünülebilir, akıllara Batı'da barbarlığın demokrasi cilalı versiyonlarını satanların göçmenlere, azınlıklara ettikleri galiz laflar gelebilir. Fakat Duterte'yi ayıran bir husus var, Duterte açıkça, gizlemeye dahi ihtiyaç duymaksızın bir katliam programı ile iktidara gelmiştir bu yüz milyonluk ada ülkesinde.

Kafalarda netlik kazanması için sözü Duterte'nin kendisine bırakalım. 2015'in sonlarında yaptığı bir açıklamada "Günde beş suçlu öldüreceğim" diyen Duterte, bununla da yetinmeye-

rek, seçimlerden birkaç gün önce şöyle diyordu: "İnsan haklarını unuttun, başkan olursam, belediye başkanırken yaptığımı yapacağım. Torbacılar, soyguncular ve aylaklar, sizi öldüreceğim." Belediye başkanı iken yaptığımı yapacağım demesi boşa değil. Filipinler'in en büyük şehirlerinden biri olan Davao'nun belediye başkanı olduğu 22 yıllık dönemde, Duterte'nin adamlarının binin üzerinde cinayet işledikleri belirtiliyor. Bu ekiplerde yer alan ve itirafçı olduktan sonra bu dönemi anlatan bir çete üyesi binin üzerinde insanı öldürdüklerini belirtirken, öldürülenlerin yalnızca uyuşturucu satıcılarını ve bağımlılarını değil, Duterte'nin muhaliflerini de içerdiğini ekliyor. Başkan olmasıyla beraber hedefini de adım adım büyüttüğü anlaşılan Duterte bir açıklamasında iktidarının ilk 6 ayında 100.000 suçlu öldürüp, onları balıklar şişmanlayınca kadar Manila körfezine atacağını söylerken, en son konuşmasında ise kendini açıkça Hitler'le kıyaslamaktan geri durmadı. Hitler'in 3 milyon Yahudi öldürdüğünü söyleyen Duterte, Filipinler'de de 3 milyon bağımlı olduğunu belirtip onları öldürmekten memnuniyet duyacağını aktardı. Açıklamasını bitirirken ise "Almanların Hitler'i vardıysa, Filipin'in de, bilirsiniz işte" diyerek kendisini işaret etti.

Fakat âyinesi iştir kişinin, lâfa bakılmaz. Neler oldu Duterte geldiğinden beri? Duterte iktidarının ilk 7 haftasında 1.900'ün üzerinde insan ya polis tarafından öldürüldü ya da fail-i meçhul cinayetlere kurban gitti, yani nerdeyse günde 40 kişi. Mahir Çayan başta olmak üzere, bir dönemin devrimcileri, Türkiye'deki "Filipin tipi demokrasi" karşısında devrimci mücadele çağrısı yapıyordu. Bizlere de "Filipin tipi barbarlık" karşısında tetikte olmak düşüyor.

Suriye ve Libya bumerangı Avrupa'yı vuruyor

Eylül ayı içinde yaşanan üç olay, Avrupa'nın politik hayatının mülteciler sorununun rehinesi hâline geldiğini gösterdi. Yunanistan'ın Midilli adasında yaşanan olay en acıydı. Midilli, Ayvalık'tan taş atımlık mesafede olduğundan Yunanistan'ın Türkiye'den en yoğun göç alan noktası. Ada sığınmacıyla dolu. Midilli halkı, Yunan halkının büyük çoğunluğu gibi, kendisi AB tarafından dayatılan yoksulluğun pençesinde kıvrınmasına rağmen, sığınmacılara tam anlamıyla "kucak açmış" durumda. Ama yoksulluk ve haksızlık sonunda sınırsız bir öfke yaratıyor. AB ile Türkiye arasındaki anlaşma uyarınca Türkiye'ye iade edileceklerini anlayan binlerce sığınmacı Midilli'deki bir kampı ateşe verdi. Zeytinliklerin hasar görmesine yol açan, adayı günlerce duman altında bırakan bu büyük yangın, aslında sembolik olarak Avrupa'da ateşin bacayı sardığını gösteriyor.

Bu ateş Merkel'i de yakacak gibi görünüyor. Almanya'nın 2005'ten beri başında olan bu "demir leydi", geçen yaz (hem Yunanistan'a kan kusturmasından dolayı sarsılan uluslararası itibarını onarmak hem de Almanya kapitalizminin yedek sanayi ordusunu genişletmek amacıyla) mültecilere Almanya'nın kapısını sonuna kadar açmayı vaad etmiş olması dolayısıyla hızla popülaritesini yitiriyor. Yükselen yıldız ise irkçi, proto-faşist Alternative für Deutschland (AfD-

Almanya için Seçenek). Eski Doğu Almanya tarafındaki bir eyalette yapılan seçimlerde, ekonomik koşulların da kötü olmasının katkısıyla AfD, Merkel'in partisini geçerek yüzde 25'e yakın oyla ikinci sıraya yerleşti! Ne var ki Merkel'in düşüşü, proto-faşizmin Avrupa çapındaki genel yükselişinden ayrılmaz. Mart ayında hem Fransa'da, hem Hollanda'da seçim var. Her ikisinden de proto-faşist partiler birinci çıkabilir!

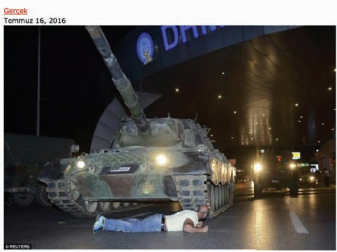
Tam bu sırada, Brexit tarafından zaten örselelenmiş AB içinde de skandal düzeyine yükselen bir çatlak yaşandı. Slovakya'nın başkenti Bratislava'da yapılan AB zirvesi sonrası, Britanya'nın çekilmesiyle geride kalan üç büyük ülkenin, Almanya, Fransa ve İtalya'nın resmi basın toplantısı, İtalya başbakanı Renzi tarafın-

dan son anda boykot edildi. Neden? Çünkü Almanya ve Fransa kendi mülteci sorunlarına özenle yaklaşıyor, çözüm arıyor, ama İtalya'nın sorunlarını görmezlikten geliyor, Renzi'ye göre. Çünkü İtalya Libya'dan sığınmacı akımıyla başa çıkmaya çalıştığı için sorunu bir ölçüde farklı. Avrupa Birliği, birlik içinde bir basın toplantısı bile yapamayacak hâle düşmüş bulunuyor!

İşte size üç olay: AB emperyalizminin ABD ile birlikte Arap coğrafyasında kıskırttığı iki savaş, Suriye ve Libya, şimdi dönüyor ve AB'yi vuruyor. Irkçi proto-faşizmin gittikçe güçlendiği kıta, aynı zamanda AB içindeki merkezkaç güçlerin etkisi altında çatırıyor. AB'yi kurtuluş gibi görenler ise derin uykularına devam ediyorlar: zzzz!

Devrimci İşçi Partisi, anti-emperyalizm bayrağını yükseltmeye devam ediyor!

Burjuvazinin iç savaşı kansız evreden kanlı evreye döndü!

Askeri darbeye hayır!
Erdoğan ve AKP'ye en ufak bir destek yok!
Kurtuluş bu mirasdevletin varlık ve mirasdevletini ortadan kaldırmasıdır!

Gerçek

**Türkiye NATO'dan çıksın!
İncirlik Üssü kapatılsın!**

Türkiye NATO'dan çıkana kadar,
Üsler kapatılana kadar,
Emperyalistlerin nükleer silahlarına el konana kadar,
Tek bir emperyalist asker kalmayana kadar

MÜCADELE!

Devrimci İşçi Partisi (DİP) burjuvazinin iç savaşının kanlı evresi olan 15 Temmuz darbe girişiminin hemen ardından darbe karşıtı tutumunu açıkladı. Ancak bunun, Erdoğan'a ve AKP'ye destek vermek anlamına gelmediğini de vurguladı.

Bu dönemde DİP işçi sınıfını anti-emperyalist mücadeleye atılarak siyasete el koymaya davet etti.

Devrimci İşçi Partisi bildirisi

Türkiye'nin milli mutabakata değil anti-emperyalist mücadeleye ihtiyacı var

ABD'ye ve NATO'ya karşı çıkmadan darbelere karşı çıkılmayacağını savunan DİP, anti-emperyalist tavrını bundan sonra da sürdürecektir.

Örgütlü olduğu her yerde, fabrikalarda, işyerlerinde, okullarda, üniversitelerde DİP'in şiarlarıyla duvarları süsleyecek.

Halkı, burjuvazinin kamplaşmaları temelinde bölünmeye değil, işçi sınıfı önderliğinde sermayeye karşı birleşmeye çağırmaya devam edecek.

**Türkiye
NATO'dan
çıksın!**

**İncirlik kapatılsın!
Nükleer silahlara
el konsun!**

**Halklarla birlik ol!
NATO'yu ABD'yi kov!**

**İlişkiler kesilsin
anlaşmalar yırtılsın!
Siyonist İsrail yıkılsın!**

Bazı sosyalistlerin milli mutabakat havasına kapılarak patron partilerinin peşine takıldığı bir ortamda DİP, uzlaşmaz anti-emperyalist çizgisini korudu. 6 Ağustos'ta, 6. Filo'nun denize döküldüğü İstanbul Dolmabahçe'de, tüm emekçileri mücadeleye çağırdı.

